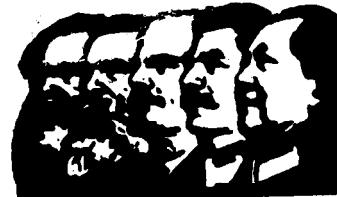

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδην και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΑΠΡΙΛΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 327 ΔΡΧ. 200

ΧΙΤΛΕΡΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΘΝΟΚΑΘΑΡΣΗ

**Δεν έχουν περάσει
τρεις βδομάδες α
πό την ώρα που ξε-
κίνησαν οι νατοϊκοί βομ-
βαρδισμοί και ήδη έχει
πραγματοποιηθεί σε έναν
σημαντικό βαθμό ο πολιτι-
κός στόχος που έταξαν γι
αυτούς οι προβοκάτορες
που τους καθοδηγούν: Η
Σερβία αποκτηνώθηκε
σχεδόν ολοκληρωτικά.
Δηλαδή πρώτον πραγμα-
τοποίησε μαζική εθνοκά-
θαρση και δεύτερον, και το
σημαντικότερο, ζήτησε ο-
μόφωνα να γίνει ρώσικος
δορυφόρος.**

Ένας διεφθαρμένος τραμπούκος, όπως είναι ο σέρβικος σοβιετισμός δεν μπορούσε να αντιδράσει διαφορετικά. Θα ξεσπούσε στους πιο αδύνατους και θα αναζητούσε απελπισμένα προστασία από τους ισχυρούς.

Αυτοί οι τελευταίοι βέβαια αρνούνται ακόμα την προστασία στον διεφθαρμένο τραμπούκο. Η Ρωσία, που στο βάθος καθοδήγησε αυτόν τον πόλεμο, ζητάει από τους Σέρβους φασίστες την απόλυτη εξαχρείωση. Τους ζητάει να συμβιβαστούν με την ιδέα να χάσουν ένα μέρος πολιτικής κυριαρχίας ή ένα γεωγραφικό κομμάτι του Κόσοβου και να δεχτούν σ' αυτό την παρουσία και της Ρωσίας και της Δύσης. Οι βομβαρδισμοί λοιπόν θα πρέπει να συνεχίζονται ως ότου ο τραμπούκος εξαχρειώθει απόλυτα και υποδουλωθεί στα ανατολικά του αφεντικά.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΩΝ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΩΝ

Είναι λοιπόν το πολιτικό τους πλαίσιο που κάνει αυτούς τους βομβαρδισμούς μια βρώμικη υπόθεση και όχι αυτοί οι ίδιοι σαν τέτοιοι. Οι δημοκρατικοί άνθρωποι σε όλο τον κόσμο θα έπρεπε να υποστηρίξουν αυτούς τους βομβαρδισμούς μόνο αν έμπαιναν σε ένα δίκαιο γενικό πολιτικό πλαίσιο, που θα σήμαινε γενική συντριβή της σέρβικης εθνοκάθαρσης, υπεράσπιση των βαλκανικών κρατώ-

κών συνόρων και τελικά, διεθνή σύγκρουση με τον προστάτη και εμπνευστή όλης αυτής της κτηνωδίας που είναι ο ρώσικος σοσιαλφασισμός.

Όμως αυτοί οι βομβαρδισμοί δεν ξεκίνησαν για να εξελιχθούν σε έναν επαναστατικό και δημοκρατικό πόλεμο ενάντια στη σοσιαλφασιστική Ρωσία, αλλά ξεκίνησαν για να μπάσουν θριαμβευτικά αυτή τη Ρωσία στην καρδιά των Βαλκανίων και να την κάνουν απαραίτητο ρυθμιστή των ευρωπαϊκών προγράμματων.

Η μεγάλη πλειοψηφία των ευρωπαίων και αμερικανών δημοκρατών δεν έχει ακόμα αντιληφθεί αυτό το σχέδιο και στηρίζει ολόπλευρα τον νατοϊκό πόλεμο πιστεύοντας ότι αυτός είναι ένα βήμα για μια συντριβή του πιο γνωστού και φανερού φασισμού στην Ευρώπη, του σέρβικου.

Το δημοκρατικό ένστικτο είναι τουλάχιστον αλάνθαστο σε ένα καίριο σήμερο: Ότι ο σέρβικος φασισμός θα συντριβεί μόνο με πόλεμο. Άλλωστε ένας πόλεμος ήταν ως τώρα και είναι απαραίτητος για να απελευθερωθεί η μισή κατεχόμενη και εθνοκαθαρμένη

Βοσνία. Τώρα είναι απαραίτητος και για να τιμωρηθεί η εθνοκάθαρση των Κοσσοβάρων που έγινε μέσα στο ίδιο το σέρβικό έδαφος.

Η εθνοκάθαρση είναι μορφή γενοκτονίας και η γενοκτονία είναι έγκλημα που τιμωρείται από το διεθνές δίκαιο, ανεξάρτητα αν συνδυάζεται με παραβίαση ή όχι των συνόρων. Δεν μπορεί κανείς εθνικισμός απιμόρητα να εξαφανίζει μια εθνική μειονότητα στο έδαφος της χώρας του. Η εισαγωγή του όρου της γενοκτονίας στο διεθνές δίκαιο είναι μια κατάκτηση των λαών από την εμπειρία του Β' παγκοσμίου πολέμου. Οι νατοϊκοί βομβαρδισμοί έχουν από αυτή την άποψη ένα δημοκρατικό άλλοθι για να συνεχίζονται, ενώ δεν είχαν ουσιαστικά κανένα όταν ξεκίνησαν. Όταν ξεκίνησαν ήταν σκέτη παρανομία, αφού το μόνο που ήθελαν ήταν να επιβάλουν μια συνθήκη (του Ραμπουνιγέ) που αμφισβήτησε τα σύνορα ενός βαλκανικού κράτους, της Σερβίας, και ενίσχυε πολιτικά ένα στρατιωτικό απόσπασμα της Μεγάλης Αλβανίας (τον UCK).

Όμως το γεγονός ότι ένας πόλεμος διαθέτει ένα επιχείρημα, ή

ένα άλλοθι δεν τον κάνει δίκαιο. Εκείνο απλά που άλλαξε με την εξόντωση των Κοσσοβάρων είναι ότι δεν έχει πια κανείς δημοκράτης το δικαίωμα να υποστηρίζει τον Μιλόσεβιτς απέναντι στο ΝΑΤΟ. Από τους δύο πολέμους που διεξάγονται ταυτόχρονα αυτή τη στιγμή στη Σερβία, τον πόλεμο ΝΑΤΟ - Σερβίας και τον πόλεμο εξόντωσης που διεξάγει ο σέρβικος φασισμός ενάντια στον Κοσσοβαρικό πληθυσμό, ο δεύτερος είναι και στη μορφή και στο περιεχόμενό του ο πιο αιματηρός, ο πιο απάνθρωπος, ο μοναδικός από τους δύο που μπορεί ανεπιφύλακτα να ονομασθεί χιτλερικός. Αυτόν τον πόλεμο υποστηρίζει παντού, ιδιαίτερα στη Ρωσία και τη χώρα μας, το διεθνές φαιοκόκκινο μέτωπο, παπαγαλίζοντας παντού το γκεμπελίστικο ψέμα ότι οι πρόσφυγες είναι προϊόν των νατοϊκών βομβαρδισμών.

Λέμε ωστόσο ότι η σέρβικη εθνοκάθαρση είναι μόνο άλλοθι, και όχι αιτία του νατοϊκού πολέμου γιατί, πρώτον, ο νατοϊκός πόλεμος με τη βρώμικη γραμμή του Ρα-

συνέχεια στη σελ. 6

Από τα περιεχόμενα

- Ο Ένγκελς για την "αρχή των εδνοτήτων", σελ. 4
- Χριστόδουλος-Βαρδολομαίος: Οι δύο γραμμές στην Ορδοδοξία, σελ. 8
- Λαλιώτης: Υπεύθυνος των δανάτων στους εδνικούς δρόμους, σελ. 10
- Επίδεση του ΡΚΚ στο Ρίζγκαρι, σελ. 12
- Η Ζώνη αποφασισμένη να σταματήσει τους τραμπουκισμούς, σελ. 11

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ "ΕΜΠΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ" Πώς χτίζεται το φαιοκόκκινο μέτωπο

Ενώ οι δυτικοί είναι έτοιμοι να παραδοθούν στη Ρωσία για να σταματήσουν, όπως πιστεύουν, τη νέα φωτιά στη γειτονιά τους, στην Ελλάδα που οι ρωσόδουλες δυνάμεις έχουν προετοιμάσει το έδαφος από χρόνια, με πρωτεγάτη τον πράκτορα Παπανδρέου, για την αλλαγή στρατοπέδου από τη "σατανική" Δύση στην "ορθόδοξη" Ανατολή, όλο και περισσότερες φωνές βγαίνουν πλέον ανοιχτά και χωρίς επιφυλάξεις να ζητήσουν συμμαχία με

Ρωσία.

Πρώτος και καλύτερος ο πρώην υπουργός Εξωτερικών, Κάρολος Παπούλιας, ο οποίος είναι σήμερα πρόεδρος της Επιτροπής Εξωτερικών και Άμυνας της Βουλής. Ο Παπούλιας ήταν στενός συνεργάτης του Α. Παπανδρέου, εφαρμοστής της ρωσόδουλης γραμμής στα θέματα εξωτερικής πολιτικής. Σε συνέντευξη του στα ΝΕΑ, (9-11/4/99) λέει ότι στα 8 χρόνια της θητείας του ως υπουργός Εξωτερικών διαπίστω-

σε ότι οι Ευρωπαίοι εταίροι δεν στήριξαν την Ελλάδα "στα εθνικά της δίκαια" και δεν πιστεύει πως θα το κάνουν ούτε μετά την ένταξη στην ΟΝΕ, οπότε δεν υπάρχει χώρος για κοινή ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική και άμυνα. Στη συνέχεια, "εκφράζει τον σκεπτικισμό του για την απομάκρυνση της Ρωσίας από το ΝΑΤΟ με αφορμή την κρίση στο Κόσοβο. Πρόκειται σημειώνει, "για μια μεγάλη χώρα που έπαιξε ιστορικό ρόλο και επηρέασε

τα ευρωπαϊκά πράγματα". Σε ερώτηση του δημοσιογράφου αν θα μπορούσε η Ελλάδα να έχει σημείο αναφοράς τη Ρωσία, απαντά μονολεκτικά, αλλά με σαφήνεια: "Βεβαίως".

Και συνεχίζει αναφερόμενος στη θητεία του στο Υπουργείο Εξωτερικών: "Εγώ ως υπουργός Εξωτερικών θεωρούσα τη Μόσχα, αν θέλετε, τον τρίτο πόλο ή τον τέταρτο πόλο της εξωτερικής συνέχεια πίσω

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ "ΕΜΠΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ"

συνέχεια από τη σελ. 1

κής πολιτικής της Ελλάδας. Ήταν η Ουάσιγκτον, ήταν οι Βρυξέλλες, είναι η Μόσχα, και επίσης ένας άλλος χώρος που μας ενδιαφέρει άμεσα είναι ο χώρος της Μέσης Ανατολής". Ο τρόπος με τον οποίο μεταχειρίζεται τους χρόνους ο Παπούλιας είναι ενδεικτικός των πολιτικών του πεποθήσεων. Ήταν για την Ουάσιγκτον και τις Βρυξέλλες, είναι για τη Ρωσία και τη Μέση Ανατολή. Σε ερώτηση του δημοσιογράφου αν έχουν αλλάξει οι προσανατολισμοί της εξωτερικής πολιτικής, ο Παπούλιας κάνει "παρατήρηση" στην κυβέρνηση "να τους προσέξει. Δεν είναι μονάχα οι Βρυξέλλες και η Ουάσιγκτον, είναι και οι δύο άλλοι πόλοι". Όταν στη συνέχεια ο δημοσιογράφος του ζητά να αναλύσει τον τέταρτο πόλο, δηλ. τη Μέση Ανατολή, ο Παπούλιας είναι ιδιαίτερα διαφωτιστικός για την εξωτερική πολιτική του Α. Παπανδρέου. Με βάση τον αντιτουρκισμό, ο Α. Παπανδρέου έχει συμμαχίες με τα αντιδρα-

στικά τριτοκοσμικά καθεστώτα που βρίσκονται στη σφαίρα της ρώσικης επιρροής, όπως η Συρία και το Ιράν. Λέει ο Παπούλιας για τη Μέση Ανατολή: "Πρέπει να υπογραμμίσω ότι σε αυτόν τον τομέα υπάρχει ένα έλλειμμα της εξωτερικής πολιτικής της Ελλάδας. Εγκαταλείψαμε μια περιοχή στην οποία έχουμε ποικίλα συμφέροντα -οικονομικά, εμπορικά, στρατηγικά. Μην ξεχνάτε ότι αυτή η περιοχή είναι το υπόγαστριο της Τουρκίας. Ιράν, Συρία και Ιράκ είναι οι χώρες του αμέσου ενδιαφέροντος της Τουρκίας, η οποία ποτέ δεν είχε καλές σχέσεις με αυτές τις χώρες. Κατά συνθήκη σχέσεις είχε. Η Ελλάδα είχε άριστες σχέσεις. Δημιουργήσαμε, και το λέω, Παπανδρέου Πρωθυπουργός και ο Παπούλιας υπουργός Εξωτερικών, δημιουργήσαμε άριστες σχέσεις με αυτές τις χώρες".

Με τη Ρωσία, και τους τραμπούκους της στη Μέση Ανατολή, πρέπει λοιπόν να πάει η Ελλάδα, και με το νέο Ιράκ, που α-

ναμένεται να υποκύψει στη ρώσικη πίεση.

Δεύτερος ανοιχτός θιασωτής της συμμαχίας Ελλάδας-Ρωσίας είναι το μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ, Π. Οικονόμου. Αυτός οραματίζεται μία ευρωπαϊκή πολιτική ασφαλείας, ανεξάρτητη από το ΝΑΤΟ στην οποία δεν βλέπει "πως μπορεί να μη συμμετέχει η Ρωσία" (Τύπος της Κυριακής, 11/4/99).

Όμως ο πιο χαρακτηριστικός απ' όλους για το ρωσόφιλο κλίμα είναι ο Μίκης Θεοδωράκης.

Σε άρθρο του στην Ελευθεροτυπία, 13/4/99, ξεκαθαρίζει ότι στέκεται στο πλευρό των Σέρβων, ενάντια στους "άνανδρους δολοφόνους των ουρανών", βλέπει την Τουρκία να επιβουλεύεται τη Θράκη και θυμάται το '21. Μοναδικός παράγοντας που θα μπορούσε να αποτρέψει το φρικιαστικό σενάριο ενός υποταγμένου στις ΗΠΑ πλανήτη που θα διοικείται από "τους γκαουλάϊτερ του Κλίντον", είναι "η πυρηνική απειλή των Ρώσων-Λευκοράσων-Ουκρανών. Κι αυτή η πρόβλεψη, επιβεβαιώνεται,

χωρίς να έχουμε φτάσει ακόμα σε καθαρή προειδοποίηση, τύπου Κρουτσόφ 1956. Όμως ξαφνικά, μια άλλη προοπτική γεννήθηκε με την πρόταση Μιλόσεβιτς να ενταχθεί η Γιουγκοσλαβία στη χαλαρή ένωση Ρωσίας-Λευκοράσων". Έτσι, λοιπόν μια αντι-NATO ένωση γεννιέται που θα σώσει τον πλανήτη, κι εκεί όπως εξηγεί παρακάτω ο Θεοδωράκης πρέπει να ενταχθεί η Ελλάδα. Γιατί πρέπει;

Οι λόγοι που εκθέτει για αυτή την πεποίθηση, ο Θεοδωράκης μας δίνουν μία ανάγλυφη εικόνα του σοσιαλ-πατριωτισμού. Η Δύση δαιμονοποιείται, η αντιφασιστική πάλη στη (γερμανική) Κατοχή, τον Εμφύλιο (όπου οι Άγγλοι έκαναν επέμβαση) και τη δικτατορία (υποστηρίζομενη από τους Αμερικάνους) δένονται σ' έναν ανόσιο χορό με την εκστρατεία της Μικράς Ασίας (όπου "οι σύμμαχοι μας πρόδωσαν"), και τελικά έρχεται το καταλυτικό χτύπημα του Κυπριακού που αρρωστάει εντελώς τον αντιτούρκικο εθνικιστικό εγκέφαλο. Απαραίτητο στοιχείο στη σούπα η προβολή της πολιτιστικής διαφοράς, ή μάλλον του πολιτιστικού χάσματος. Πρόκειται για έναν καλυμμένο εθνοφυλετισμό, που είναι πολύ της μόδας τελευταία. Γράφει ο Θεοδωράκης: "Πρέπει όμως να προσθέσω εδώ ότι δεν είναι μόνο σήμερα που οι "δυτικοί μας σύμμαχοι" που με ενοχλούν, με προβληματίζουν και με απελπίζουν. Γνωρίζω μέσα μου καλά ότι οι διαφορές μας είναι μεγάλες. Είναι βαθύτατες, γιατί είναι ιστορικές, είναι πολιτισμικές. Υπάρχει ριζική διαφορά νοοτροπίας, ηθών, στάσης ζωής και κλίμακας αξιών.

Και θεωρώ εθνική κατάρα το γεγονός ότι είμεθα αναγκασμένοι να βρισκόμαστε συνεχώς στη σκιά εκείνων που μας περιφρονούν, μας σαρκάζουν, μας υποτιμούν και μας μισούν. Μέσα στον αιώνα που περνά, το μόνο που μας "δώρισαν" ήταν οι 5 μεγαλύτερες εθνικές μας καταστροφές: Μικρά Ασία-Ναζιστική Κατοχή-Εμφύλιος Πόλεμος-Δικτατορία-Κυπριακή Τραγωδία.

Γάλλοι, Αγγλοί, Γερμανοί, Ιταλοί, Αμερικανοί. Αλήθεια, τι σύμπτωση. Μήπως δεν είναι αυτοί οι πέντε που πρωταγωνιστούν σήμερα στην καταστροφή της Γιουγκοσλαβίας με την κατάργηση του διεθνούς δικαίου και την ανάδειξη των ΗΠΑ-NATO σε παγκόσμιο ασύδoto εξουσιαστή;"

Η εθνική λύση είναι μία προσχώρηση στη "νέα συμμαχία εθνών" που θα δημιουργήθει, "ικανή να σταματήσει την αλαζονική πορεία των νέων εξουσιαστών της Γης". Η προσχώρηση αυτή δεν είναι αναγκαίο να γίνει άμεσα, αλλά όποτε η στιγμή θα κριθεί κατάλληλη για τα εθνικά συμφέροντα. Όμως, δεν υπάρχει άλλος δρόμος.

Βέβαια, απ' όλη αυτή τη σύν-

θεση δεν θα μπορούσε να λείπει η Ορθοδοξία, με το νέο της ηγέτη, τον Χριστόδουλο, τον οποίο βαρύνει ένα "ιστορικό καθήκον". Έτσι, "δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι εκείνος που από την πρώτη στιγμή είπε τα πράγματα με το όνομά τους είναι ο αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος.

Προκειμένου το ελληνικό έθνος να πραγματοποιήσει αυτή την κοσμογονική και κοσμοϊστορική του στροφή, που την αναμένουν τόσοι αιώνες, θα χρειαστεί μια δημιουργική κατάδυση στα έγκατα της εθνικής συνείδησης, με οδηγούς πρότατα τους πνευματικούς του ταγούς, για να ακολουθήσουν -αν ακολουθήσουν- οι πολιτικές αποφάσεις και πράξεις".

Η Ρωσία, λειτουργεί σαν ένας ακατανίκητος πόλος έλξης για τους απανταχού σοβινιστές και αντιδραστικούς. Σύντομα, όλοι αυτοί που θέλουν η Ελλάδα να πάρει ένα κομματάκι από δω κι ένα κομματάκι από κει θα πέσουν με ενθουσιασμό στην αγκαλιά της ρώσικης αρκούδας, κάτω από την πίεση του ρωσόδουλου μετώπου που είναι πολύ ισχυρό στη χώρα μας κι έχει δουλέψει χρόνια γι' αυτή την εξέλιξη.

Η συμμαχία με τη νεοτσαρική Ρωσία θα φέρει την εμπλοκή της Ελλάδας σ' ένα πόλεμο που θα εξυπηρετεί μόνο τα ρώσικα συμφέροντα, και θα οδηγήσει στην κατάλυση της δημοκρατίας. Η ΟΑΚΚΕ θα αγωνιστεί με όλες της τις δυνάμεις ενάντια σε μια τέτοια προοπτική και καλεί όλους τους δημοκράτες να ενώσουν τις δυνάμεις τους μαζί της.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις κρητισμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

**ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο**

**Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500**

ΑΦΙΣΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΚΟΣΟΒΟ

ΧΙΤΛΕΡΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΘΝΟΚΑΘΑΡΣΗ

'Οχι στο "φαιοκόκκινο μέτωπο" και στη Ρωσία

Επί μέρες τα κανάλια και οι εφημερίδες γράφουν ότι οι Κοσσοβάροι έγιναν πρόσφυγες από τους νατοϊκούς βομβαρδισμούς. Αυτοί οι βομβαρδισμοί είναι κακό πράγμα, όμως ο δημιουργός των προσφύγων δεν είναι οι βομβαρδισμοί, αλλά ο σέρβικος φασισμός. Αυτός καίει σπίτια, λεηλατεί, σκοτώνει και διώχνει τους Κοσσοβάρους και μάλιστα τους παίρνει και τις ταυτότητες και καίει τα κοινοτικά αρχεία, όπως δεν έκανε κανείς άλλος φασισμός ως τώρα.

Είναι τρομερό που τόσοι δημοσιογράφοι στη χώρα μας έγιναν συνένοχοι των εγκληματιών ποδοπατώντας τα γεγονότα και την κοινή λογική. Αλήθεια, αν οι πρόσφυγες είναι από τους βομβαρδισμούς, τότε γιατί δεν υπάρχουν Σέρβων πρόσφυγες;

Αν θέλει κανείς να δει που βρίσκεται ο Χίτλερ δεν έχει παρά να δει που είναι ο Γκέμπελς.

Αυτοί για να παραπλανήσουν το λαό μας χρησιμοποιούν το δίκαιο παλιό του μίσος ενάντια στις ΗΠΑ.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ο Λένιν έγραψε πως το κύριο ζήτημα για τους επαναστάτες των εξαρτημένων από τον υπεριαλισμό χωρών, είναι η πάλη με το σοβινισμό της δικιάς τους αστικής τάξης. Η αλήθεια αυτή του λενινισμού επαληθεύεται σήμερα με τον καλύτερο τρόπο στον πόλεμο που έχει ξεσπάσει και που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αγκαλιάζει όλα τα κράτη της Βαλκανικής.

Βάση αυτής της θύελλας που έσποσε δεν είναι τίποτα άλλο από το γεγονός πως το εθνικό πρόβλημα στα Βαλκάνια δεν λύθηκε με συνέπεια, όχι μόνο προς όφελος της προλεταριακής επανάστασης, αλλά ούτε και από την πλευρά της αστικοδημοκρατικής αλλαγής. Ούτε οι λαϊκές δημοκρατίες, ούτε οι εξελίξεις που καθορίστηκαν μετά την ήττα της επανάστασης στην Ελλάδα του 1946-49, μπόρεσαν να λύσουν το εθνικό ζήτημα στη Βαλκανική. Το ζήτημα δηλαδή της ενότητας των διαφορετικών εθνών, μέσα στα πλαίσια των κρατών που διαμορφώθηκαν στις σύγχρονες συνθήκες μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

Στο βάθος το γεγονός αυτό ήταν αποτέλεσμα της αδυναμίας του προλεταριάτου να προχωρήσει στη

σοσιαλιστική επανάσταση, τσακίζοντας το σοβινισμό και τα μεγαλοϊδεάτικα όνειρα της αστικής τάξης του κάθε βαλκανικού κράτους.

Η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας από την εσωτερική της πλευρά, έκφραζε την ήττα της αστικοδημοκρατικής επανάστασης και την κυριαρχία μιας από τις πιο σοβινιστικές και επιθετικές αστικές τάξεις των Βαλκανίων, της Σέρβικης αστικής τάξης. Την πορεία προς την πολυεθνική δημοκρατική Γιουγκοσλαβία, ανέκοψε βίαια ο Σέρβικος σοβινισμός χρησιμοποιώντας για χρόνια την πολιτική του πολέμου και της εθνοκάθαρσης, προκειμένου να πραγματοποίησε τα αντιδραστικά του σχέδια για τη Μεγάλη Σερβίτη.

Η κίνηση αυτή του σέρβικου σοβινισμού άλλαζε το σάτους κβοτής προηγούμενης κατάστασης στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο. Το βασικό ανάχωμα για την κάθοδο του ρώσικου ιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια, η Γιουγκοσλαβία, όχι μόνο έφευγε από τη μέση, αλλά γινόταν σύμμαχος του σοσιαλιμπεριαλισμού κι έτσι άλλαζαν οι συσχετισμοί, βαλκανικοί κι ευρωπαϊκοί. Ο σοβινισμός της σέρβικης αστικής τάξης άνοι-

γε το δρόμο για το κατέβασμα του ρώσικου ιμπεριαλισμού σε όλη τη Βαλκανική.

Γρήγορα ο ρώσικος ιμπεριαλισμός διαμόρφωσε τη στρατηγική του “ορθόδοξου τόξου” στα Βαλκάνια, μια επιθετική στρατηγική για όλη την Ευρώπη.

Η στρατηγική αυτή δεν είναι τίποτα άλλο από την αξιοποίηση όλων των σοβινισμών των αστικών τάξεων και των μειονοτήτων των βαλκανικών χωρών, με την αξιοποίηση των αντιθέσεων ανάμεσα τους, με στόχο το σμπαράλισμα της προηγούμενης ισορροπίας της σχετικής ειρηνικής βαλκανικής συνύπαρξης στην περιοχή.

Κάθε κίνηση, είτε σε διεθνές επίπεδο είτε στο εσωτερικό των βαλκανικών χωρών που αντιστρέψεται στη στρατηγική του ορθόδοξου τόξου είναι μια δίκαιη επαναστατική υπόθεση, όσο δίκαιη είναι η υπόθεση της άμυνας της Ευρώπης απέναντι στο ρώσικο ιμπεριαλισμό.

Από την άποψη αυτή το κύριο ζήτημα για το επαναστατικό κίνημα στη χώρα μας είναι το τοπικό του ελληνικού σοβινισμού. Και εδώ βρίσκεται η προδοσία του σοσιαλπατριωτισμού που έχει α-

γκαλιάσει και όλες τις οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής λεγόμενης αριστεράς.

Ο σοβινισμός της ελληνικής αστικής τάξης είναι σήμερα η κυρίαρχη αντιδυτική και αντιευρωπαϊκή δύναμη, είναι αυτός που θέλει ανακατανομή στα Βαλκάνια στο όνομα της αντιτούρκικης στρατηγικής, είναι μέχρι τα μπούνια βουτηγμένος στη ρώσικη στρατηγική και προσφέρει ρώσικες βάσεις πυραύλων στην Κρήτη.

Μαζί με αυτούς και κάθε είδους παλιούς αμερικανόδουλους φαστίστες, διαδηλώνουν στην αμερικανική πρεσβεία οι “αριστεροί” μας, μαζί με τους ξεσκολισμένους πράχτορες της “Ρωσίας του Ζιογκάνωφ”, το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ.

Απέναντι σε αυτό το φαιοκόκκινο μέτωπο, πρέπει να δώσουμε την κύρια πάλη για τη δημοκρατία και την ειρήνη στην Ελλάδα.

Αυτό είναι που θα ξεχωρίσει όχι μόνο τον πραγματικό διεθνιστή, αλλά και τον κάθε δημοκράτη από τους “αντι-ιμπεριαλιστές” - σοσιαλπατριώτες και χαφιέδες της ρώσικης υπερδύναμης κάθε είδους.

Από τη διεθνή πλευρά των γεγονότων τουλάχιστον ως τώρα, δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε

τους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ, γιατί αυτοί οι βομβαρδισμοί δεν γίνονται για την άμυνα της Ευρώπης απέναντι στο ρώσικο ιμπεριαλισμό. Αντίθετα είναι αυτοί που προωθούν τη ρώσικη στρατηγική, δίνοντας με μαθηματική ακρίβεια τη Σερβία στα χέρια της Ρωσίας και δύναμάνουν έτσι τη διείσδυση της σε όλα τα Βαλκάνια.

Όμως ο δικός μας αντιαμερικανισμός δεν μπορεί να ταυτιστεί με τον αντιαμερικανισμό του φαιοκόκκινου μετώπου. Δεν είναι ο “αντιαμερικανισμός” που κραυγάζει υπέρ του χιτλερισμού της σέρβικης εθνοκάθαρσης, δεν είναι ο “αντιαμερικανισμός” των μουλάδων τύπου Χριστόδουλου, ή τύπου “Χρ. Αυγής”. Δεν είναι ο “αντιαμερικανισμός” της μεγάλης Ελλαδάς, και κυρίως της χιτλερικής Ρωσίας.

Ο δικός μας αντιαμερικανισμός είναι η αντίθεση του προλεταριάτου τόσο στον υφεσιασμό και στο νέο πνεύμα του Μονάχου που δείχνει απέναντι στους νέους Χίτλερ του Κρεμλίνου ο δυτικός ιμπεριαλισμός, όσο και η αντίθεση στην περιφρόνηση, από τη μεριά του, των λαών και των κρατών του τρίτου κόσμου.

Η τούρκικη μειονοτική Κίνηση ραπίζει τους σοβινιστές

Βρίσκοντας πρόσφορο έδαφος στον αντιτουρκισμό του ελληνικού σοβινισμού, ο σέρβος πρόεδρος Μιλουτίνοβιτς με δίλωση του παραλλήλισης την κατάσταση στο Κόσοβο με την κατάσταση στη Θράκη, παρουσιάζοντας την τούρκικη μειονότητα σαν απειλή για την εδαφική ακεραιότητα του κράτους. Οι έλληνες σοβινιστές έλαβαν το μήνυμα του “ορθόδοξου αδελφού” και βρήκαν την ευκαιρία να εντείνουν την επίθεση ενάντια στην τούρκικη μειονότητα. Μέσα σ' αυτό το κλίμα, και μέσα στη φωτιά του πολέμου στα Βαλκάνια, οι εκπρόσωποι της τούρκικης μειονότητας έκδοσαν ένα δελτίο Τύπου στην τούρκικη μειονότητα της Ανθρώπινα και Μειονοτικά Δικαιώματα:

“ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ (Κομοτηνή, 31-3-1999)
Καταγγελία για τις δηλώσεις του Σέρβου Προέδρου Μιλουτίνοβιτς για τη Θράκη

πό κύκλους του μακεδονικού σοβινισμού. Οι δύο αυτές διακρίσεις δείχνουν ότι οι μειονότητες στην Ελλάδα έχουν φθάσει σ' ένα βαθμό μεγάλης πολιτικής ωριμότητας και δεν πρόκειται να επιτρέψουν τη χρησιμοποίηση τους για την πρόκληση πολιτικής ανωμαλίας στην περιοχή. Παραθέτουμε ολόκληρο το Δελτίο Τύπου της Τουρκικής Μειονοτικής Κίνησης για τα Ανθρώπινα και Μειονοτικά Δικαιώματα:

Η Τουρκική Μειονοτική Κίνηση για τα Ανθρώπινα και τη Μειονοτικά Δικαιώματα καταγγέλλει ως προβοκατόρικη και απαράδεκτη τη δήλωση του Σέρβου Προέδρου Μιλουτίνοβιτς με την οποία επιχείρησε να παραλήγει την κατάσταση στο Κόσοβο της Σερβίας μ' εκείνη – που τάχα θα προκύψει σύντομα στην Ελληνική Θράκη. Δήλωση που βρήκε πρόσφορο έδαφος και τείνει να εξελιχθεί σε μια εκστρατεία κινδυνολογίας περί την Θράκη σε σχέση με την εκεί Μειονότητα.

Στην αγωνιώδη προσπάθειά του να βρει συμμάχους και να κατασκευάσει ομοιοπαθείς

και να συγκαλύψει έτσι τις τεράστιες ευθύνες της σερβικής πλευράς για όσα συμβαίνουν σήμερα στο Κόσοβο και εξαιτίας του Κόσοβο, ο Σέρβος Πρόεδρος δεν δίστασε να κινδυνολογήσει ασύστολα σε βάρος της Ελλάδας και να παίξει το ρόλο του κοινού προβοκάτορα σε βάρος της Μειονότητας της Δυτικής Θράκης.

Επισημαίνουμε με θλίψη το πόσο εύκολα υιοθετήθηκε και από καμπόσους υπερθεματίστηκε ο αστρικτος ισχυρισμός του Μιλουτίνοβιτς για τον κίνδυνο ανάπτυξης αποσχιστικού κινήματος μεταξύ των Τουρκών μειονοτικών στη Θράκη, χωρίς να προκαλέσει αντιδράσεις από πουθενά. Ενώ την ίδια ώρα η δήλωση του Κλίντον για πιθανή εμπλοκή Ελλάδας και Τουρκίας στην κρίση στο Κόσοβο αν αυτή αφεθεί ανεξέλεγκτη, αφού διαστρεβλώθηκε βάναυσα αποτέλεσε αντικείμενο επισήμων διαμαρτυριών και άλλων ευρύτερων καταγγελιών. Φαίνεται πως “μας πήραν είδηση”. Έτσι μετά το ΡΚΚ, τώρα και το καθεστώς Μιλόσεβιτς εκμεταλλεύεται αγρίως τις ελληνικές προκαταλήψεις, στρεβλές αντιλήψεις και “ιδιαίτερες ευαισθησίες” προς ίδιον όφελος. Με την ευκαιρία κρίνουμε σκόπιμο να υπενθυμίσουμε τις βασικές αρχές που διέπουν ανέκαθεν τη συμπεριφορά της Τουρ-

κικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης:

Η Μειονότητα που προέκυψε α

ΟΕΝΓΚΕΛΣΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΕΘΝΟΤΗΤΩΝ

Σε δύο άρθρα του στη λοιδρέζικη εφημερίδα *Commonwealth* στα 1866 ο Ένγκελς ξεσκέπασε την περίφημη τότε “αρχή των εθνοτήτων”. Πολιτικά τα άρθρα κατευθύνονταν ενάντια στους Γάλλους και Βέλγους Προυντονιστές, οι οποίοι χτυπούσαν τον αντιρώσικο ανεξαρτησιακό αγώνα της Πολωνίας με το να υποστηρίζουν τα εθνικά και θρησκευτικά μικροκινήματα ενάντια στην Πολωνία που σκάρωνε ο Τσάρος για να τη διαμελίσει.

Η “αρχή των εθνοτήτων” σαν έκφραση εισήχθη από το Λουδοβίκο Βοναπάρτη, όμως ο Ένγκελς αποδείχνει ότι είναι μια τσαρική ανακάλυψη.

Αυτή η ανάλυση του Ένγκελς έχει μεγάλη χρησιμότητα σήμερα, όπου η σύγχρονη “αρχή των εθνοτήτων” έχει πάλι εισαχθεί από τη ρώσικη διπλωματία εδώ και χρόνια μέσω της ΔΑΣΕ για να ενισχύσει νομικά και πολιτικά κάθε αποσχιστικό μειονοτικό κίνημα παντού στον κόσμο. Η τότε “αρχή των εθνοτήτων” κατευθύνονταν ενάντια στην “αυτοδιάθεση των εθνών”. Τώρα η αρχή της “αυτοδιάθεσης των εθνοτήτων” κατευθύνεται ενάντια στην αρχή της “ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας του εθνικού κράτους”. Οι σέρβικες αξιώσεις στη Βοσνία και οι αλβανικές στο Κόσσοβο στηρίζονται εκεί. Όπως τότε έτσι και τώρα οι φορείς αυτής της εκλεκτής τροφής για τον Τσάρο είναι οι φιλελεύθεροι. Η “αυτοδιάθεση των εθνοτήτων” είναι μια αρχή που εισήγαγαν στις διεθνείς σχέσεις μετά τον α' παγκόσμιο πόλεμο οι αμερικανοί φιλελεύθεροι μέσω του προέδρου Ουίλσον.

Τώρα αυτή η αρχή είναι εργαλείο φασισμού και πολέμου. Δημοσιεύουμε αποσπάσματα από τα δύο άρθρα του Ένγκελς (μετάφραση από τα Αγγλικά “The First International and after, Political writings, Volume 3”).

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΡΘΡΟ, *Commonwealth*, 31 Μάρτη 1866

Μετά το πραξικόπημα του 1851 ο Λουδοβίκος Ναπολέων “με τη χάρη του Κυρίου και την εθνική θέληση” έπρεπε να βρει ένα δημοκρατικοφανές και λαϊκοφανές όνομα για την έξωτερηκή του πολιτική. Τι καλύτερο από το να γράψει στη σημαία του την “αρχή των εθνοτήτων”. Κάθε εθνότητα να γίνει κύρια της μοίρας της - σε κάθε αποσπασμένο τμήμα της κάθε εθνικότητας να του επιτραπεί να προσαρτήσει τον εαυτό του στη μεγάλη πατριδα-μητέρα. Τι θα ήταν πιο φιλελεύθερο από αυτό; Όμως, σημειώστε, δε γίνεται πια λόγος για έθνη, αλλά μόνο για εθνότητες.

Δεν υπάρχει χώρα στην Ευρώπη που δεν υπάρχουν διαφορετικές εθνότητες κάτω από την ίδια κυβέρνηση. Οι Κέλτες των Χάιλαντ της Σκωτίας και οι Ουαλλοί είναι αναντίρρητα διαφορετικές εθνότητες από τους Εγγλέζους, μολονότι κανείς δεν μπορεί να δώσει σ' αυτά τα υπολείμματα χαμένων λα-

ών τον τίτλο των εθνών, όμως, ούτε πια στους Κέλτες κάτοικους της Βρετανίας στη Γαλλία. Επιπλέον ικανένα κρατικό σύνορο δε συμπίπτει με το φυσικό σύνορο μιας εθνότητας που είναι η γλώσσα. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι έξω από τη Γαλλία που η μητρική τους γλώσσα είναι Γαλλική, όπως και υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που μιλάνε γερμανικά που ζουν εκτός Γερμανίας. Και κατά πάσα πιθανότητα έτσι θα μείνουν για πάντα. Είναι μια φυσική συνέπεια της συγκεχυμένης και αργής ιστορικής ανάπτυξης μέσω της οποίας η Ευρώπη πέρασε τα τελευταία χίλια χρόνια, που κάνει σχεδόν κάθε μεγάλο έθνος να έχει ξεκινήσει με μερικά απόμακρα τμήματα του σώματός του που έχουν χωρίσει από την εθνική ζωή και στις περισσότερες περιπτώσεις συμμετείχαν στην εθνική ζωή άλλων λαών.

Τόσο ώστε να μη θέλουν να γυρίσουν στον αρχικό τους κύριο κορμό. Οι Γερμανοί της Ελβετίας και της Αλσατίας δε θέλουν να ξαναενθύδουν με τη Γερμανία, όπως ούτε οι Γάλλοι στο Βέλγιο και την Ελβετία θέλουν να προσδέθουν πολιτικά στη Γαλλία. Και στο κάτω κάτω δεν είναι μικρό πλεονέκτημα ότι πολλά έθνη, πολιτικά συγκροτημένα, έχουν, τα περισσότερα, μερικά ξένα στοιχεία μέσα τους, τα οποία αποτελούν συνδετικούς κρίκους με τους γείτονές τους και αλλάζουν την αλλιώτικα μονότονη ομοιογένεια του εθνικού χαραχτήρα.

Εδώ λοιπόν, καταλαβαίνουμε τη διαφορά ανάμεσα στην “αρχή των εθνοτήτων” και το παλιό δημοκρατικό και εργατικό αξίωμα που αφορά το δικαίωμα των μεγάλων Ευρωπαϊκών **εθνών** να υπάρξουν ξεχωριστά και ανεξάρτητα. Η “αρχή των εθνοτήτων” αφήνει ολότελα αινέγγιχτο το μεγάλο ζήτημα του δικαιωμάτος της εθνικής ύπαρξης των ιστορικών λαών της Ευρώπης. Όταν το αγγίζει είναι απλά για να το εμποδίσει. Η αρχή των εθνοτήτων θέτει δύο λογιών ζητήματα. Πρώτα απ' όλα, ζητήματα συνόρων μεταξύ αυτών των μεγάλων ιστορικών λαών και δεύτερο ζητήματα που αφορούν το δικαίωμα στην ανεξάρτητη εθνική ύπαρξη αυτών των πολύτιμων μικρών υπολειμμάτων λαών που, αφού φανερώθηκαν για μια μακριά ή σύντομη περίοδο στην ιστορική σκηνή, απορροφήθηκαν τελικά σαν τμήματα του ενός ή του άλλου από αυτά τα πιο ισχυρά έθνη που η μεγαλύτερη ζωτικότητά τους τα ανάγκασε να ξεπεράσουν μεγαλύτερα εμπόδια...

...Οσο ρηχό κι αν είναι το πράγμα, ωστόσο χρειαζόταν εξυπνότερα μιαλά από του Λουδοβίκου Ναπολέοντα να το εφεύρει. Η αρχή των εθνοτήτων όχι μόνο απέχει από το να είναι μια βοναπαρτική εφεύρεση για να ευνοήσει την αναβίωση της Πολωνίας, αλλά δεν είναι τίποτα άλλο από μια **Ρώσικη εφεύρεση κατασκευασμένη για να καταστρέψει την Πολωνία**. Η Ρώσια απορρόφησε το μεγαλύτερο τμήμα της παλιάς Πολωνίας

ών των τίτλο των εθνών, όμως, ούτε πια στους Κέλτες κάτοικους της Βρετανίας στη Γαλλία. Επιπλέον ικανένα κρατικό σύνορο δε συμπίπτει με το φυσικό σύνορο μιας εθνότητας που είναι η γλώσσα. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι έξω από τη Γαλλία που η μητρική τους γλώσσα είναι Γαλλική, όπως και υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που μιλάνε γερμανικά που ζουν εκτός Γερμανίας. Και κατά πάσα πιθανότητα έτσι θα μείνουν για πάντα. Είναι μια φυσική συνέπεια της συγκεχυμένης και αργής ιστορικής ανάπτυξης μέσω της οποίας η Ευρώπη πέρασε τα τελευταία χίλια χρόνια, που κάνει σχεδόν κάθε μεγάλο έθνος να έχει ξεκινήσει με μερικά απόμακρα τμήματα του σώματός του που έχουν χωρίσει από την εθνική ζωή άλλων λαών.

Ακόμα και αυτή τη στιγμή η ρώσικη κυβέρνηση έχει πράχτορες που ταξιδεύουν ανάμεσα στους Λάπωνες της βόρειας Νορβηγίας και της Σουηδίας, που προσπαθούν να ξεσηκώσουν ανάμεσα σ' αυτούς τους άγριους νομάδες την ιδέα της “μεγάλης Φιλανδίκης εθνότητας” που πρέπει να αναβιώσει στο ακραίο βορρά της Ευρώπης, κάτω από Ρώσικη προστασία, φυσικά.

Η “κραυγή αγωνίας των καταπιεσμένων Λαπώνων” υψώνεται πολύ δυνατά στις ρώσικες εφημερίδες - όχι από αυτούς τους ίδιους τους καταπιεσμένους νομάδες, αλλά από τους ρώσους πράχτορες, και πράγματι είναι μια φρικτή καταπίεση το να βάλει κανείς αυτούς τους φτωχούς Λάπωνες να μάθουν την πολιτισμένη Νορβηγίκη ή Σουηδική γλώσσα, αντί να περιορίζονται στο δικό τους βάρβαρο, μισεσκιμό ιδίωμα! Η αρχή των εθνοτήτων, πράγματι, θα μπορούσε να ανακαλυφθεί μόνο στην ανατολική Ευρώπη, όπου η παλίρροια της Ασιατικής εισβολής, για χίλια χρόνια, ερχόταν ξανά και ξανά και άφησε στην πατριό της κοινή γνώμη μαζί του, αν ήταν δυνατό, και η Ρώσια φρόντισε να το αποκτήσει αυτό. Η αυλή της Αικατερίνης της Β' έγινε το επιτελείο των φωτισμένων ανθρώπων της μέρας, ειδικά των Γάλλων. Οι αρχές του διαφωτισμού γίνονταν με ενθουσιασμό δεκτές από την αυτοκράτειρα και την αυλή της και τόσο καλά κατάφερε αυτή να τους εξαπατά, που ο Βολταΐρος και πολλοί άλλοι εκθειάζουν τη “Σεμίραμι του Βορρά” και ανακήρυξαν τη Ρώσια ως την πιο προοδευτική χώρα του κόσμου, τον άνθρωπο των φιλελεύθερων αρχών, τον πρωταθλητή της θρησκευτικής ανοχής.

ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΑΡΘΡΟ, *Commonwealth*, 5 Μάρτη 1866, για το δόγμα των εθνοτήτων εφαρμοσμένο στην Πολωνία

...Η σταδιακή εξαχρείωση της άρχουσας αριστοκρατίας, η έλλειψη δύναμης για να αναπτυχθεί η μεσαιάς τάξη και οι διαρκείς πόλεμοι που ερήμωναν τη χώρα τελικά έσπασαν τη δύναμη της Πολωνίας. Μια χώρα που επέμενε να διατηρεί ακμαίο το φεουδαρχικό σύστημα, την ώρα που όλοι οι γειτονες προόδευαν, ανάπτυσσαν εμπόριο και βιομηχανία και σχημάτιζαν μεγάλες πόλεις - μια τέτοια χώρα ήταν καταδικασμένη να καταστραφεί. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η αριστοκρατία κατέστρεψε την Πολωνία και την κατέστρεψε τέλεια: Και αφού την κατέστρεψαν αυτοί (οι φεουδάρχες) τα έβαλαν με όλους τους άλλους, γι' αυτό και πουλήθηκαν οι ίδιοι και πούλησαν τη χώρα τους στον ξένο.

νο.

Η πολωνική ιστορία από τα 1700 ως τα 1772 δεν είναι τίποτα άλλο παρά η καταγραφή της ρώσικης αριστοκρατίας περιοχών της Πολωνίας που έγινε δυνατή χάρη στη διαφορά των ευγενών. Οι Ρώσοι στρατιώτες σχεδόν πάντα κατείχαν τη χώρα, και οι βασιλιάδες της Πολωνίας, αν και όχι συνειδητοί προδότες οι ίδιοι, έμπαιναν όλοι και περισσότερο κάτω από την εξουσία του ρώσου δουλοπάροικου, αυτή η ίδια ρώσικη κυβέρνηση επέπεσε στην Πολωνία στο

θουανικές επαρχίες, για να μπορούν να περιμένουν μια ένωση όλων των άλλων πολωνικών επαρχιών και μια αναβίωση της Πολωνίας, με Ρώσο αυτοκράτορα σαν βασιλιά....

Σημείωση της N. Ανατολής:

Ίσως ο αναγνώστης παραξενεύει που ο Ένγκελς μιλάει με περιφρόνηση για τη διεκδίκηση ξεχωριστής εθνικής ζωής από λαούς που αργότερα την απόκτησαν φτιάχνοντας ξεχωριστά κράτη, όπως το Τσέχικο, το σέρβικο κ.λπ. Αυτή η θέση του Ένγκελς χτυπάει από τότε ανελέητα από όλους τους φιλελεύθερους και τους εθνικιστές της γης.

Όμως ο Ένγκελς έκανε από τότε αυτό που κάνουμε εμείς σήμερα όταν λέμε ότι δεν πρέπει να πειραχτούν τα κρατικά σύνορα. Γιατί τότε η ιστορική ανάγκη ήταν να οικοδομηθούν οι πολιτικές εξουσίες και να οργανωθεί ελεύθερα η οικονομική ζωή των μεγάλων αστικών εθνών. Τότε το ζήτημα ήταν η ολοκλήρωση της αστικής επανάστασης και ο σχηματισμός του σύγχρονου αστικού κόσμου. Τότε η απόσπαση των "θραυσμάτων εθνών" από τη διαδικασία σχηματισμού του μεγάλου αστικού κράτους ήταν ένα τεράστιο εμπόδιο στην αστική επανάσταση και στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και της επικοινωνίας. Κυρίως ήταν μια μέθοδος για να εμποδίζει η ρώσικη φεουδαρχία, δηλαδή ο τσαρισμός, την αστική επανάσταση και την αστική κοινωνία γενικά.

Αργότερα ήταν και μια μέθοδος για να συντρίβεται το εργατικό σοσιαλιστικό κίνημα με την υπεράσπιση κάθε ευρωπαϊκού εθνικισμού και αντίδρασης. Πάντως από την ώρα που τα έθνη-υπολείμματα, αν και κάτω από την καθοδήγηση του Τσάρου, δημιουργήθηκαν, ο Ένγκελς και ο επαναστατικός μαρξισμός υπεράσπισε κάθε ανεξαρτησιακό τους αγώνα. Σήμερα οι μαρξιστές υπερασπίζονται αυτό το δικαίωμα ύπαρξης και ανεξαρτησίας και αυτού του ελάχιστου κράτους όχι γιατί ήταν ιστορική πρόδος κάθε φορά που αυτό δημιουργήθηκε, αλλά γιατί είναι απέραντη οπισθοδρόμηση να διαλέγεται κάτω από την επίθεση του ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα του ιμπεριαλισμού χιτλερικού τύπου. Είναι έχω από κάθε αμφιβολία ότι, αν ο τσαρισμός δε διέλυε με τον τρόπο που το έκανε και το αυστρο-ουγγρικό και το τούρκικο κράτος, η αστική επανάσταση σ' αυτές τις περιοχές θα ξόφλαγε και με τη δυναστεία των Αψβούργων και με τους Οθωμανούς πολύ πιο εύκολα απ' όσο τώρα με τα δεκάδες κράτη-θραύσματα από τη Βαλτική ως το Αιγαίο.

Αυτό αποδεικνύει το ιστορικό δίκιο του Ένγκελς. Για πολύ καιρό θα πληρώνουμε ιδιαίτερα με τα μικρά μας κράτη της Βαλκανικής.

Ωστόσο το μικρό κράτος πρέπει σήμερα να διαφυλαχτεί σαν κόρη οφθαλμού ακριβώς σαν το πιο αδύνατο σημείο των σύγχρονων ειρηνικών συνόρων. Τα ειρηνικά σύνορα είναι όρος για την ένωση των κρατών είτε μέσα από τον προλεταριακό επαναστατικό διεθνισμό, είτε μέσα από τους δρόμους επικοινωνίας και ανταλλαγής που και το ίδιο το κεφαλαιοκρατικό σύστημα μοιραία ανοίγει στο σύγχρονο κόσμο. Τα σύνορα θα πέσουν μόνο αν διαφυλαχτούν σαν σύνορα ειρήνης.

ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ, Ή ΜΙΑ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΔΙΧΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Η εφημερίδα Το Βήμα επιφύλασσε στο Δ. Αβραμόπουλο έναν αρκούντως δηκτικό και ειρωνικό τίτλο, που καθρεφτίζει όχι μόνο τη δική του περίπτωση, αλλά και συνολικά, θα λέγαμε (πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, όπως του Ανδριανόπουλου ή και του Μάνου), των ελλήνων αστών πολιτικών που θέλουν να λέγονται φιλελεύθεροι. Ο τίτλος είναι "Το κόμμα που πέθανε προτού γεννηθεί" (11 Απρίλη).

Και στην περίπτωση του Αβραμόπουλου, όπως και στην περίπτωση Μητσοτάκη όταν ήταν πρωθυπουργός, αλλά και όταν αντιπολιτεύοταν τόσο τον Έβερτ όσο και τον τωρινό αρχηγό της ΝΔ, αποδείχτηκε για άλλη μια φορά ότι οι άνθρωποι του συναφιού τους είναι πολύ λίγοι για να τα βάλουν μ' αυτούς που τόσα χρόνια κατατρώνε τις σάρκες του ελληνικού λαού, με όλο δηλαδή το ρωσόφιλο και αντιδυτικό συρφετό. Γι' αυτό και δεν πρέπει κανείς να τους έχει ποτέ την παραμικρή εμπιστοσύνη, πόσο μάλλον να στηρίζεται στις πλάτες αυτής της άχρωμης και όσμης αστικής τάξης για να χτυπήσει τον επελαύνοντα στη χώρα μας Μεσσίνα.

Φαίνεται πως για άλλη μια φορά επιβεβαιώνεται πανηγυρικά η λαϊκή σοφία η σχετική με τα μεταξωτά βρακιά και τους επιδέξιους κ...λούς! Φαίνεται πως για τον κύριο με τα ατσαλάκωτα μπλέιζερ και το μόνιμο χαμόγελο κάποιες δημοσκοπήσεις στις αρχές του Μάρτη, που τον έφερναν να μην καρπώνεται σημαντικά οφέλη από τη δεξαμενή των ψηφοφόρων της ΝΔ, ήταν αρκετές για να τον κάνουν να ανα-

κρούσει πρόμυναν.

Θυμάστε τι έλεγε (ή, μάλλον, τι άφηνε να διαρρέει) προ επιστροφής στο μαντρί; Ότι, για παράδειγμα, το υπάρχον πολιτικό σύστημα με τα σημερινά κόμματα έχει φάει τα ψωμιά του; Ότι η πολιτική ζωή χρειάζεται ανανέωση κτλ. κτλ.; Αυτός δεν ήταν που θα έχεις αν κάνεις κόμμα και πάρεις ένα μικρό ποσόστο» (στο ίδιο). Και η εφημερίδα τελειώνει το άρθρο της ως εξής:

«Και, ως γνωστόν, ο δήμαρχος είναι και ρεαλιστής...»

Καιροσκόπος της κακιάς ώρας, θα λέγαμε εμείς. Πόσοι σαν κι αυτόν προσπαθούν να καλύψουν την προσωπική τους ατολμία με το μανδύα του "ρεαλισμού"...

Έτσι, επιτεύχθηκε η πολυπόθητη συνάντηση με τον Καραμανλή, στις 5 του Μάρτη, μία μέρα πριν ο τελευταίος αναχωρήσει για τις ΗΠΑ. Γράφει σχετικά το Βήμα (6 Απρίλη): «Το κλίμα ήταν συγκινητικό, οι δύο άνδρες "συναντήθηκαν για να γράψουν ιστορία" και εδόθησαν αμοιβαίες υποσχέσεις χωρίς να προσδιορισθούν ανταλλάγματα». Λίγο παρακάτω όμως αναφέρονται απτά και συγκεκριμένα ανταλλάγματα, τα οποία θα πάρουν οριστική μορφή σε επικείμενη συνάντηση των δύο: Ο Αβραμόπουλος θα τεθεί επικεφαλής του ευρωψηφοδελτίου της ΝΔ, κι από εκεί θα μπορεί (στις βουλευτικές πια εκλογές) να μετακινηθεί στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας ή στην Α' Αθηνών και θα συμμετάσχει σε ενδεχόμενη κυβέρνηση της ΝΔ «ακόμη και ως αντιπρόδρος της κυβέρνησης Καραμανλή και υπουργός Εξωτερικών, αν το επιθυμεί».

Είναι αλήθεια ότι προσπαθεί να πουλήσει όσο πιο ακριβά μπορεί το τομάρι του ο Αβραμόπουλος.

Διευθυντής του γραφείου του όταν ήταν βουλευτής στην Α' Αθηνών Τ. Μητσόπουλος. Συμπτωματικά, το επιχείρημα και των δύο ήταν «άλλοι οι δημοσκοπήσεις και άλλοι οι εκλογές». Το κόστος, αν κάνεις τώρα πίσω, θα είναι πολύ μικρότερο από το κόστος που θα έχεις αν κάνεις κόμμα και πάρεις ένα μικρό ποσόστο» (στο ίδιο). Και η εφημερίδα τελειώνει το άρθρο της ως εξής:

«Καιροσκόπος της κακιάς ώρας, θα λέγαμε εμείς. Πόσοι σαν κι αυτόν προσπαθούν να καλύψουν την προσωπική τους ατολμία με το μανδύα του "ρεαλισμού"...

Άλλωστε, μια από τις συνέπειες αυτής της προσέγγισης ήταν και η άλλη προσέγγιση, αυτή με το Μητσοτάκη. Ο Καραμανλής αισθάνεται πια αρκετά ισχυρός, ώστε να μη φοβάται τόσο το Μητσοτάκη και να του κάνει ανέξοδες ρεβεράντζες καλώντας τον να πει τη γνώμη του στη συνεδρίαση για τα εξωτερικά. Εξάλλου, ο Μητσοτάκης δεν ήταν που, αντίστοιχα, φοβήθηκε κι αυτός μην πάρει μικρό ποσόστο αν κάνει δικό του κόμμα και δεν προχωρήσε την κόντρα με τον Έβερτ και τον Καραμανλή στα άκρα; Να γιατί ο Καραμανλής παίζει, στην ουσία, χωρίς αντίπαλο.

Αν κανείς έβλεπε τον Αβραμόπουλο στη συνέντευξή του στην εκπομπή του Πρετεντέρη στον Αντεππα, θα έβλεπε ένα θλιβερό τύπο να ιδρώνει να εξηγήσει τα ανεξήγητα: Γιατί πριν την προσέγγιση ήταν "εθνικό και δημόσιο συμφέρον" η ίδρυση του κόμματός του, ενώ μετά ήταν "εθνική ανάγκη" το ακριβώς αντίθετο! Να μη μιλήσουμε για το εγκώμιο που έπλεξε στον Καραμανλή (!)

Εμετικές καταστάσεις...

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ Η ΔΙΕΙΣΔΥΣΗ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΑ ΚΟΚΚΑΛΗ

Μετά το μονοπάλιο στον ΟΤΕ, ο Κόκκαλης, ετοιμάζεται να κατακτήσει το μονοπάλιο των τυχερών παιχνιδιών. Μετά την ανάθεση στην Ιντραλότ της διαχείρισης του στιγμαίου κρατικού λαχείου ("ΕΥΣΤΟ") και την ανανέωση της σκανδαλώδους αυτής σύμβασης, ο ΟΠΑΠ υπέγραψε νέα σύμβαση με την Ιντραλότ της Δημοτικής του Μάρτη, που τον έφερναν να μην καρπώνεται σημαντικά οφέλη από τη δεξαμενή των ψηφοφόρων της ΝΔ, ήταν αρκετές για να τον κάνουν να ανα-

να είναι δυνατός ο έλεγχος των κερδών. Η εγκατάσταση αυτού του μηχανογραφικού συστήματος δεν έχει γίνει ακόμα (!), και αναμένεται να γίνει μέσα στους επόμενους 4 μήνες. Βέβαια, ούτε ο χρόνος, ούτε κανένας άλλος παράγοντας πιέζουν το ρωσόδουλο κεφάλαιο Κόκκαλη να συνεχίζει την απομύζηση του Δημοτικού.

Η εταιρεία του Κόκκαλη Ιντραλότ παρέχει μηχανογραφική υποστήριξη για όλα τα παιχνίδια του ΟΠΑΠ. Αυτή η εξάρτηση χρησιμοποιήθηκε για να δοθεί το Στοίχημα στον Κόκκαλη, αφού ο υποτιθέμενος "διεθνής διαγωνισμός" που προκηρύχτ

ΧΙΤΛΕΡΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΘΝΟΚΑΘΑΡΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

μπουνιγιέ υπήρξε ως τώρα άλλοθι της σέρβικης εθνοκάθαρσης, και την ενίσχυσε και καθόλου δεν την εμπόδισε ή την αναχάιτισε και, δεύτερον, και το κυριότερο, γιατί οι ηγέτες, δύοι ανεξαίρετα οι ηγέτες του νατοϊκού πολέμου, στον ένα ή τον άλλο βαθμό, προβίβασαν τη Ρωσία σε ειρηνοποιό και μοναδικό απαραίτητο ενδιάμεσο αυτού του πολέμου. Με λίγα λόγια ενώθηκαν πολιτικά με το στρατηγικό παγκόσμιο κέντρο του σοσιαλφασισμού για να αντιμετωπίσουν έναν περιφερειακό μικρο-σοσιαλφασίστα.

Αν ο νατοϊκός πόλεμος ήταν αληθινά ένας αντιφασιστικός πόλεμος, δύσκολο θα γινόταν αντιρώσικος. Η Δύση μπορεί να δικαιολογείται ότι ξέρει σαν φασιστική τη Σερβία περισσότερο από όσο ξέρει σαν τέτοια τη Ρωσία, αλλά από την ώρα που η Ρωσία πήρε στο πολιτικοϊδεολογικό επίπεδο θέση υπέρ της Σερβίας και κάλυψε τη σέρβικη εθνοκάθαρση, θα έπρεπε η Δύση, αν ήθελε να συνεχίσει τον πόλεμό της, να συγκρουστεί, κατ' αρχήν πολιτικά με τη Ρωσία. Και όμως αυτή κάνει ακριβώς το αντίθετο. Όσο προχωράει ο πόλεμος η δυτική προεσία γίνεται όλο και πιο φιλορώσικη. Γίνεται τώρα ολόκληρη ένας Κλίνοντ.

Ήδη έχει αλλάξει η πλατφόρμα του Ραμπουνιγιέ και η αρχική πλατφόρμα του νατοϊκού πολέμου στο πιο καίριο από τη διεθνή άποψη σημείο της. Αντί δηλαδή η ειρηνευτική δύναμη που θα εγκατασταθεί στο Κόσσοβο να είναι νατοϊκή, έχει γίνει πια αποδεκτό, και μάλιστα ωμά από τους Ευρωπαίους ότι αυτή θα είναι διεθνής, δηλαδή θα συμμετέχει σ' αυτήν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο η Ρωσία, ενώ από NATO και τους 15 της E. Ένωσης καλείται η Ρωσία να σπεύσει να βοηθήσει για τον τερματισμό του πολέμου. Με λίγα λόγια στη Ρωσία σπεύδουν για σωτηρία και οι δύο πλευρές του νατοϊκού πολέμου, δηλαδή και το NATO και η Σερβία. Το NATO για να βγει από το πολιτικό τέλμα, και η Σερβία για να μην ισοπεδωθεί.

Πως μπορεί λοιπόν αυτός ο θρίαμβος της ρώσικης διτλωματίας να είναι αποτέλεσμα ενός δίκαιου, δημοκρατικού πολέμου; Είναι αναμφισβήτητο και νομοτελειακό ότι όσο αυτός ο πόλεμος θα συνεχίζεται σαν τέτοιος, δηλαδή σαν φιλορώσικος στην πολιτική πλατφόρμα του, όχι μόνο θα ολοκληρώνει την υποταγή της Σερβίας στη Ρωσία, αλλά το φοβερότερο, θα ολοκληρώνει τη διάσπαση, αμηχανία και την εξαχρείωση όλου του δυτικού στρατοπέδου. Ότι χειρότερο υπάρχει στον δυτικό μπεριαλισμό θα έρχεται στην επιφάνεια. Όσο για τα Βαλκανικά κράτη αυτά θα βαδίζουν με γιγαντιαία βήματα στη συνθλιπτική αγκαλιά του αιώνιου διαφθορέα προστάτη και γεννήτορά τους, του Τσάρου.

ΠΩΣ ΘΑ ΉΤΑΝ ΕΝΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΝΤΙΣΕΡΒΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Μα στ' αλήθεια τι θα σήμαινε

ένας δίκαιος, δημοκρατικός πόλεμος, ένας αντιρώσικος πόλεμος της Ευρώπης ενάντια στη Σερβία;

Στο καθαρά πολιτικό επίπεδο θα ήταν εξαιρετικά απλός. Θα κατήγειλε και θα συγκρουόταν αποφασιστικά με τον αλβανικό εθνικισμό στο Κόσσοβο και με κάθε ιδέα αλλαγής συνόρων και θα κήρυσσε τον πόλεμο για την απελευθέρωση της Βοσνίας και ενάντια στην εθνοκάθαρση στο Κόσσοβο. Στο στρατιωτικό όμως επίπεδο υποχρεωτικά θα κατέβαινε στο έδαφος και αν χρειαζόταν, θα βάδιζε μέχρι το Βελιγράδι για να τσακίσει ολοκληρωτικά τους σέρβους φασίστες. Αυτό θα σήμαινε πλήρη πολιτική και στρατιωτική ρήξη με τη Ρωσία. Αυτό θα σήμαινε έναν μεγάλο, τουλάχιστον ευρωπαϊκό αντιφασιστικό πόλεμο.

Όλοι καταλαβαίνουν ότι κάτι τέτοιο όχι μόνο δεν το θέλει το σημερινό ευρωπαϊκό και αμερικανικό μονοπάλιο, αλλά δεν θα το ένιωθαν και δεν θα το ίθελαν σ' αυτή την φάση ούτε οι ευρωπαϊ-

τεταμένο πόλεμο θα αποκαλυπτόταν και θα φθειρόταν ο ρώσικος φασισμός και οι ευρωπαϊκοί λαοί φυσιολογικά θα γνώριζαν με ποιόν έχουν να κάνουν.

Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές με επικεφαλής προβοκάτορες σαν τον Κλίντον και φιλοσέρβους εθνικιστές σαν τον Μιτεράν από την πρώτη στιγμή του γιουγκοσλάβικου πολέμου το 1991, έκαναν ακριβώς το αντίθετο. Περιφρονούσαν ολότελα τους λαούς της Γιουγκοσλαβίας. Έκαναν εμπάργκο όπλων στους Κροάτες και τους Βόσνιους, ανακτηρύχθηκαν σε προστάτες τους, τους άφησαν να σφαχτούν από τους σέρβους φασίστες και αργότερα σε συνεργασία με τη Ρωσία, υποχρέωσαν τους μεν Βόσνιους να δεχτούν τον διαμελισμό της χώρας τους, τους δε Κροάτες τους διέφθειραν δίνοντάς τους σοβινιστικά όνειρα σε βάρος της Βοσνίας - Ερζεγοβίνης. Η κτηνωδία της Δύσης, η υποταγή της στη ρώσικη πλαστική χειρουργική που κατα-

αέρα η Δύση, στο έδαφος η Ρωσία. Αυτός είναι ο νόμος του. Με αυτόν τον τρόπο μπορεί η Δύση να σπρώχνει τη Σερβία στη Ρωσία και με αυτόν τον τρόπο μπορεί η Δύση να μη νικάει ποτέ, να σαπίζει και να αποσυντίθεται. Τα χτυπήματα του NATO σπρώχνουν το σέρβικο λαό στους σέρβους φασίστες και όλους μαζί στη ρώσικη προστασία. Επιπλέον, πολιτικά σπρώχνουν όλη την υδρόγειο στον παγκόσμιο σοσιαλ-φασιστικό άξονα, χάρη στο όπλο της τηλεοπτικής εικόνας που δουλεύει για τον άξονα αυτό.

Είναι γεγονός ότι μέχρι σήμερα οι διωγμένοι του Κόσσοβου δημιούργησαν στην δημοκρατική κοινή γνώμη, στις δημοκρατικές χώρες, όπου η τηλεόραση δεν είναι στα χέρια μιας φιλορώσικης αστικής τάξης, ένα πρόσθετο μίσος για τους σέρβους φασίστες. Οι λαοί της δυτικής Ευρώπης στις πρώτες μέρες υποστήριζαν τους σέρβικους βομβαρδισμούς σε ποσοτά κάτω από 50%. Μετά την

Ξαφνικά το NATO είναι υποχρεωμένο να ζητάει διαρκώς συγγνώμη για το δικό του πόλεμο ενώ οι Σέρβοι έχουν σε βάρος τους μόνο μαρτυρίες προσφύγων και παριστάνουν μονίμως τα θύματα κρύβοντας ή και εξωραΐζοντας το δικό τους αληθινά κτηνωδή πόλεμο. Οι χιτλερικοί εμφανίζονται σαν θύματα του χιτλερισμού.

Είναι φανερό και στον καθένα που δεν ξέρει πολλά από στρατιωτική επιστήμη ότι με τους βομβαρδισμούς δεν κερδίζονται πόλεμοι.

Αυτό το ξέρουν καλά οι στρατιωτικοί ειδικοί στη Δύση και όλοι οι φυσιολογικοί άνθρωποι που αρχίζουν να διαμαρτύρονται ζητώντας, είτε να σταματήσουν οι βομβαρδισμοί, (αυτή βασικά είναι η γραμμή των αμερικάνων απομονωτιστών), είτε να αρχίσουν χερσαίες επιχειρήσεις που είναι η απαίτηση σχεδόν όλων των αντισέρβων δημοκρατών στη Δύση. Αυτή η απαίτηση δυνάμιμως αρχικά μόλις εκδηλώθηκε η μαζική εθνοκάθαρση σε βάρος των Κοσσοβάρων και φανερώθηκε ξανά τελευταία όταν άρχισε να φαίνεται το πολιτικό και στρατιωτικό αδιέξοδο της τακτικής των βομβαρδισμών.

Και στις δύο αυτές περιπτώσεις σημειώθηκε η βροντώδης φωνή του Κρεμλίνου και γέμισε ρίγη τις δυτικές Καγκελαρίες που οπισθορητσανέντρομες. Και στις δύο Περιπτώσεις ο Γιέλτσιν μίλησε για παγκόσμιο πόλεμο και στις δύο περιπτώσεις τα περιβόλτητα ρώσικα πολεμικά απείλησαν να εγκατασταθούν στην Αδριατική. Η σκιά τους και μόνο φέρνει τον πανικό στους δυτικούς χρηματιστές που θέλουν να τελειώσουν όσο γίνεται πιο φτηνά μ' αυτόν τον βαλκανικό μικροτραπουόκο. Η Ρωσία θα επιτρέψει επίγειο πόλεμο μόνο αν η Δύση είναι συνεννοημένη μαζί της. Μόνο αν μια προέλαση του NATO στο Κόσσοβο γίνει μέχρι μιας ορισμένης γραμμής διαμελισμού του Κόσσοβου, ώστε πέρα από αυτή να τοποθετηθούν κατόπιν ρώσικα στρατεύματα.

Στη δεύτερη περίπτωση η αμήχανη Δύση, αποφάσισε να ξεπεράσει το αδιέξοδο της εκλιπαρώντας τη Ρωσία να μεσολαβήσει. Ξαφνικά ξύπνησε ο ΟΗΕ, ξύπνησε ο πάντα πρόθυμος να εξυπηρετήσει το Κρεμλίνο, λιμοκοντόρος Κόφι Ανάν, ξύπνησε και η ΔΑΣΕ και ήρθε η ώρα να γίνει πάλι συμπαθής στη Δύση και τη "άτακτη" Ελλάδα με τις φιλοσέρβικες "ευαισθητήσεις" της.

Ξαφνικά το να είσαι με τους εθνοεκκαθαριστές ή όχι έγινε ένα ζήτημα "ευαισθητίας" και οι χώρες χωρίστηκαν σε αυτές που έχουν φιλοσέρβικες και σε αυτές που έχουν φιλοδυτικές "ευαισθητήσεις". Ήρθε η ώρα δηλαδή των επιδέξιων δήθεν ενδιάμεσων.

ΝΕΑ ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΡΟΛΩΝ ΣΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟ ΘΙΑΣΟ

Αυτόματα έγινε μια νέα κατανομή ρόλων στο σεξπηρικό θίασο της ρώσικης διπλωματίας. Ο Πριμακόφ έφυγε από τη μέση σαν μεσολαβητής και στη θέση του ήρθε ο Τσερνομίρντιν. Αυτό έγινε κύ-

ΠΡΙΜΑΚΟΦ, Ή ΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΤΟ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟ ΤΟΥ ΚΟΣΟΒΟΥ

Επειδή αυτές τις μέρες αρχίζει να γίνεται συζήτηση για τα διαμελιστικά σχέδια που αφορούν το Κόσσοβο, οι ρωσόφιλοι αναλυτές παρουσιάζουν αυτό το σχέδιο σαν αμερικανικό.

Ίσως κάποια στιγμή θα πλασαριστεί από τις ΗΠΑ. Όμως η πρώτη φορά που έγινε λόγος για διαμελισμό του Κόσσοβου σύμφωνα με τον οποίο ο Βορράς και η πόλη της Πρίστινα θα δοθούν στο Β

ρια για να μην θυμάσει η Σερβία και δευτερεύοντως για να αισθανθεί ασφαλής η Δύση.

Ο αρχικαγκεμπίτης Πριμακόφ είναι η διπλωματική και γενικά η πολιτική έκφραση της αληθινής Ρωσίας, της φαιοκόκινης Ρωσίας των Ζιουγκάνοφ - Ζιρινόφσκι.

Η συνέχιση των βομβαρδισμών δίχως να έρχεται πρακτική ρώσικη βοήθεια στη Σερβία αρχίζει να δημιουργεί πρόβλημα στις σχέσεις του σέρβικου φασισμού με τη Ρωσία. Αρχικά οι καταδίκες από τη Ρωσία της νατοϊκής επέμβασης και η αντίδραση της στις χερσαίες επιχηρήσεις παρηγόρησαν τους Σέρβους. Όσο όμως οι βομβαρδισμοί, που τσακίζουν τη σέρβικη υποδομή συνεχίζονται, τόσο η Ρωσία πρέπει να κάνει κάτι στην πράξη για να αποδείξει την "σλάβικη" αλληλεγγύη της. Κάτι εθελοντές και λίγα βυτία με βενζίνη δεν φτάνουν για να γεμίσουν αυτό το κενό. Επιπλέον τα πράγματα θα γίνουν πιο επικίνδυνα για το Κρεμλίνο, όταν η Ρωσία, σαν δήθεν ενδιάμεσος ειρηνοποιός, θα αρχίσει να ζητάει εγκατάσταση ξένων στρατευμάτων στο Κόσσοβο, στα πλαίσια ενός νέου ΟΗΕδικού, ή ΟΑΣΕδίτικου Ραμπονιγιέ.

Η Ρωσία λοιπόν θα πρέπει να είναι πάντα φίλη με τη Σερβία, ενώ ταυτόχρονα θα την πουλάει και θα συνεργάζεται με τη Δύση. Πως πετυχαίνεται αυτό;

Με τη διάσπαση της ρώσικης διπλωματίας και όλης της Ρωσίας σε δύο πρόσωπα: Στην "καλή" Ρωσία και στην "πουλημένη" Ρωσία.

Η "καλή" Ρωσία (πάντα για τους Σέρβους) είναι η αληθινή και ναζιστική Ρωσία με Ζιουγκάνοφ, Ζιρινόφσκι, Σελεζνιόφ (πρόδερμος της Δούμας). Αυτή είναι η Ρωσία της Δούμας.

Η "κακή" Ρωσία είναι η δήθεν διπλική Ρωσία των Γιέλτσιν, Ιβανόφ, Τσερνομίρντιν. Αυτοί είναι οι "πουλημένοι". Ο Πριμακόφ σαν ενότητα των δύο αντίθετων τάσεων θα είναι πάντα "ενδιάμεσος".

Όσο θα συνεχίζονται οι βομβαρδισμοί και οι διαπραγματεύσεις, στην εξουσία υποτίθεται ότι θα πρέπει να είναι οι "πουλημένοι" διπλικόφιλοι. Ο Πριμακόφ επειδή πρέπει να είναι και πρωθυπουργός και "πατριώτης" απλά θα έχει έναν "πόνο στην πλάτη" όπως ανακοίνωσε ο ίδιος. Οι υποτιθέμενοι διπλικόφιλοι θα χειρίζονται τις διαπραγματεύσεις.

Στο ίδιο διάστημα οι "καλοί" ρώσοι, δηλαδή οι ναζί θα εκφράζουν τα φιλικά τους αισθήματα στους Σέρβους με κάθε επιτρεπόμενη χειρονομία, αλλά δεν θα μπορούν να κάνουν πιο πολλά για αυτούς γιατί τους εμποδίζουν τάχα οι "πουλημένοι". Έτσι τα φιλορώσικα αισθήματα και οι αυταπάτες των Σέρβων θα διατηρούνται πάντα ζωντανα. Είναι χαρακτηριστικό από αυτή την άποψη ότι η μεν Δούμα προκάλεσε και χαιρέτησε την απόφαση των Σέρβων να προτείνουν συμμετοχή τους στην Ένωση Ρωσίας - Λευκορωσίας, οι δε Ιβανόφ και Γιέλτσιν απάντησαν μεσοβέζικα έως και αρνητικά.

Από την άλλη μεριά το μέρος του θίασου που είναι "κακό" για τους Σέρβους θα είναι "καλό" για τους διπλικούς Δηλαδή οι Γιέλτσιν, Τσερνομίρντιν, Ιβανόφ θα χτίζουν το νέο Ραμπονιγιέ κάνοντας πλα-

στική χειρουργική πάνω στο Κόσσοβο. Όμως οι ίδιοι, στις υπερβολικές απαιτήσεις των δυτικών να τιμωρήσουν στ' αλήθεια τους Σέρβους φασίστες, θα απαντάνε ότι δεν έχουν δυνατότητα να προσφέρουν περισσότερα, αφού καιροφυλακτεί πάντα απειλητική για αυτούς και για τη Δύση, η συμμαχία "κομμουνιστών - εθνικιστών".

Χάρη σ' αυτά τα δύο πρόσωπα ο ρώσικος θίασος έχει ευνούχισει τη Δύση, έχει χωθεί παντού στα Βαλκάνια, και σε όλο τον τρίτο κόσμο και μαζεύει δυνάμεις για τη μεγάλη του επίθεση σε συμμαχία με τους χίλιερ του Πεκίνου, της Τεχεράνης, και πιθανά, του Δελχί.

Μπροστά σε ένα τόσο διαολεμένο διπλωματικό παιχνίδι οι δίχως χαρακτήρα δυτικοί υπεριαλιστές παραλύουν και οι λαοί βρίσκονται σε μια τραγική θέση.

ΟΙ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Γιατί δεν είναι μόνο οι υπεριαλιστές του επιθετικού σοβινιστικού τύπου που παίζουν το ρώσικο παιχνίδι, αλλά και αυτοί του φιλελεύθερου τύπου. Παρακολουθούμε ότι η βασική αντίληψη που βοήθησε τους Ρώσους και τον προβοκάτορα Κλίντον στην πυροδότηση αυτού του πολέμου είναι αυτή που υποστηρίζει δίχως όρια το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης των εθνοτήτων, που στην περίπτωση του Κόσσοβου σημαίνει διαμελισμό βαλκανικού, μη ομοσπονδιακού κράτους. Αυτή η ανόητη θέση που την ιστορική της ρίζα την έχει στους Τσάρους (δες κείμενο του Έγκελς σε αυτό το φύλλο της N. Ανατολής), και που επίσης οι νέοι Τσάροι την βάζουν παντού σε εφαρμογή, οδηγεί τελικά στο διαμελισμό του ίδιου του μικρού Κόσσοβου και ετοιμάζει το επόμενο έγκλημα της Ρωσίας. Τον πόλεμο στην Δημ. της Μακεδονίας και τον εκφρασισμό και αυτής της χώρας μέσα από έναν προβοκατόρικο πόλεμο για την αυτονομία ή την ανεξαρτησία του Τέτοβου. Στην περίπτωση αυτή η αρχή της αυτοδιάθεσης μπορεί να μας δώσει ακόμα και την σχάση του ατόμου, δηλαδή την διχοτόμηση του... Τέτοβου.

Από όλες τις έμμεσες συνέπειες αυτού του φιλορώσικου ως αυτή τη στιγμή πολέμου, όπως είχε γίνει και στην περίοδο του Μακεδονικού ή και στην διάρκεια της έντασης του βοσινιακού πολέμου, πρέπει να καταλαγιάζει η ελληνοτουρκική αντίθεση. Η Δύση δεν πρέπει σ' αυτές τις περιπτώσεις να αισθάνεται ανασφάλεια για την N. Ανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Ιδιαίτερα αυτή η ελληνοτουρκική ύφεση είναι απαραίτητη τώρα στους ρωσόδουλους στην Ελλάδα για να πραγματοποιήσουν ανενόχλητα την εγκατάσταση των S-300 στην Κρήτη. Είναι πραγματικά έξοχα παιγνέμα: Την ώρα που η Δύση φαίνεται κυριάρχη στο Κόσσοβο και η γεγονική μέσα στον πάταγο των τέλειων πυραύλων της, η Ρωσία στήνει ανενόχλητη τις βάσεις της στην καρδιά της Μεσογείου. Η μόνη υποχώρηση που χρειάστηκαν να κάνουν οι ρωσόδουλοι είναι να βάζουν τον Τσοχατζόπουλο να καταγγέλει την εθνοκάθαρση. Είναι φυσικό. Δεν μπορείς σαν υπουργός Άμυνας χώρας του ΝΑΤΟ να δίνεις στρατιωτικά μυστικά στη Ρωσία δίχως να λες και έναν λόγο

Μακεδονίας και ο προβοκάτορας Κωνσταντόπουλος. Τώρα δείχνει την αξία της η ελληνική στρατηγική, μέσω του ονόματος, εδώ και χρόνια να εμποδίστει η Δημ. της Μακεδονίας να αναγνωριστεί και να δεθεί με την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ.

Έτσι είναι έτοιμοι για πρώτη φορά οι όροι να κλείσει το ορθόδοξο τόξο και να ενωθεί η Σερβία με την Ελλάδα μέσω της Δημ. της Μακεδονίας. Αν αυτός ο κατακόρυφος "ορθόδοξος άξονας" πραγματοποιηθεί μετά θα είναι δύσκολο και για τη Ρουμανία και για τη Βουλγαρία να γλυτώσουν. Η φιλοευρωπαϊκή γραμμή της Βουλγαρίας βρίσκει σήμερα γεωπολιτική διέξοδο στις σχέσεις της με την Ευρώπη πέρα από μια επίσης δυτικοφίλη Μακεδονία, και από μια κοσμική Τουρκία. Αντίθετα αν η Δημ. της Μακεδονίας περάσει από αντιαλβανισμό στη Ρωσία τότε, αμέσως θα περάσει με αυτήν και ο βουλγαρικός εθνικισμός που θα δει αμέσως στον κίνδυνο απόσχισης του Τέτοβου τον διαμελισμό της ανύπαρκτης Μεγάλης του Βουλγαρίας.

Ο ΚΑΙΡΙΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΑΣ ΣΤΗΝ ΕΓΧΕΙΡΗΣΗ

Αλλά αυτή, αν γίνει θα είναι η επόμενη εγχειρήση. Έχουμε δει ότι η ρώσικη διπλωματία δεν αφήνει ποτέ να γίνονται δύο εγχειρήσεις ταυτόχρονα. Όταν εγχειρίζεται την Κροατία άφηνε ήσυχη τη Βοσνία. Όταν εγχειρίζεται τη Βοσνία, άφηνε ήσυχο το Κόσσοβο. Τώρα που εγχειρίζεται το Κόσσοβο, η Δημ. της Μακεδονίας πρέπει επίσης να είναι ήσυχη. Διαφορετικά υπάρχουν επιπλοκές. Την ώρα της εγχειρήσης όλα τα υπόλοιπα Βαλκάνια πρέπει να κάθονται ήσυχα. Την γενική βαλκανική νάρκωση την έχει αναλάβει ο Γ. Παπανδρέου.

Αυτός ο άξιος γιος του πατέρα του, ίσως λιγότερο ευφύής, πάντως περισσότερο διπρόσωπος, έχει καταγοητεύσει Δύση και βαλκανικό Νότο και έχει στήσει ένα δίκτυο βαλκανικών επαφών με Δημ. της Μακεδονίας, Ρουμανία, Βουλγαρία, Αλβανία και Τουρκία.

Όποτε γίνονται λεπτές εγχειρήσεις για το σχηματισμό του ορθόδοξου τόξου, όπως είχε γίνει και στην περίοδο του Μακεδονικού ή και στην διάρκεια της έντασης του βοσινιακού πολέμου, πρέπει να καταλαγιάζει η ελληνοτουρκική αντίθεση. Η Δύση δεν πρέπει σ' αυτές τις περιπτώσεις να αισθάνεται ανασφάλεια για την N. Ανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Ιδιαίτερα αυτή η ελληνοτουρκική ύφεση είναι απαραίτητη τώρα στους ρωσόδουλους στην Ελλάδα για να πραγματοποιήσουν ανενόχλητα την εγκατάσταση των S-300 στην Κρήτη. Είναι πραγματικά έξοχα παιγνέμα: Την ώρα που η Δύση φαίνεται κυριάρχη στο Κόσσοβο και η γεγονική μέσα στον πάταγο των τέλειων πυραύλων της, η Ρωσία στήνει ανενόχλητη τις βάσεις της στην καρδιά της Μεσογείου. Η μόνη υποχώρηση που χρειάστηκαν να κάνουν οι ρωσόδουλοι είναι να βάζουν τον Τσοχατζόπουλο να καταγγέλει την εθνοκάθαρση. Είναι φυσικό. Δεν μπορείς σαν υπουργός Άμυνας χώρας του ΝΑΤΟ να δίνεις στρατιωτικά μυστικά στη Ρωσία δίχως να λες και έναν λόγο

παρηγοριάς και για το ΝΑΤΟ.

</

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ - ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ: ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Στο Κόσοβο, όπως και στη Βοσνία, αναδεικνύεται για άλλη μια φορά η κοινή ορθόδοξη θρησκεία, σα λόγος συμμαχίας με το σφάχτη των Βαλκανίων, Μιλόσεβιτς, για άλλη μια φορά η απόδοση είναι γεμάτη από "ορθόδοξο τόξο". Αυτή η αναζωπύρωση, έφερε στο προσκήνιο τις δύο γραμμές που σήμερα εκφράζονται στο χώρο της Ορθοδοξίας. Ήμια είναι η γραμμή της ειρήνης που έχει κύριο εκφραστή τον Βαρθολομαίο, τον οποίο ακολουθεί και ο Αναστάσιος της Αλβανίας, και η άλλη είναι η γραμμή του "ιερού πολέμου" του Χριστόδουλου.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Είχαμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής, ότι ο Χριστόδουλος είναι σοβινιστής, όχι όμως και ρωσόδουλος. Έχει τοποθετηθεί ενάντια στον πανσλαβισμό, αντίθεση που τον κράτησε ως τώρα σε αποστάσεις με τη Ρωσία. Έφθασε σε σύγκρουση με το ρωσόδουλο μέτωπο στη χώρα, υποστηρίζοντας τον Αρσένη, ενάντια στις καταλήψεις. Είχαμε όμως επίσης διαπιστώσει ότι χρησμοποιείται στο έπακρο από τον σοσιαλφασισμό γιατί αυτός ο επιθετικός ορθόδοξος, καλλιεργεί το έδαφος για την ανάπτυξη της ιδεολογίας της φυλετικής και πολιτιστικής ανωτερότητας, της ελληνορθόδοξης παράδοσης και του αντιδυτικισμού. Αυτή την περίοδο ο Χριστόδουλος είναι από την άποψη στην καλύτερη του κατάσταση. Γι' αυτό στις 29/3 ο Γιώργος Παπανδρέου επισκέφθηκε τον Χριστόδουλο για να ζητήσει "τη στενή συνεργασία της Εκκλησίας για την αποστολή βοήθειας στη Γιουγκοσλαβία" (Ελευθεροτυπία, 30/3), στις 30/3 το ζεύγος Σημίτη και το ζεύγος Λαλιώτη ανταποκρίθηκε σε πρόσκληση του Χριστόδουλου σε δείπνο (Ελ. Τύπος, 31/3/99), και στις 7/4 ο Τσοχατζόπουλος ενημέρωσε τον Χριστόδουλο για "όλες τις πτυχές του προβλήματος του Κοσσυφοπεδίου" (Εθνος, 8/4/99).

Ο Χριστόδουλος τοποθετήθηκε μαχητικά από την αρχή στο πλευρό του Μιλόσεβιτς, και δεν αρκέστηκε μόνο στα λόγια. Με απόφαση της Ιεράς Συνόδου στάλθηκε στο Βελιγράδι αντιπροσωπεία από τρεις μητροπολίτες που συναντήθηκε με τον Μιλόσεβιτς, και τον πατριάρχη Σερβίας στον οποίο ο μητροπολίτης Μυτιλήνης παρέδωσε ποσό τριάντα χιλιάδων δολαρίων ως πρώτη δόση της βοήθειας που θα αποστείλει η ελληνική

εκκλησία (στις πλάτες του κρατικού προϋπολογισμού) στο σερβικό λαό.

Στις 29/3/99 σε δύο ομιλίες που έκανε ο Χριστόδουλος στη Θεσσαλονίκη μίλησε για "μίσος των δυτικών χριστιανών κατά των ορθοδόξων", αναφέροντας συγκεκριμένα ότι "ακούν για ορθόδοξους και σηκώνεται η τρίχα τους", ενώ "η Ελλάδα έχει πάνω της το χέρι του Θεού και της Παναγίας να την προστατεύει". Στους ίδιους λόγους τάχθηκε κατά του διαχωρισμού εκκλησίας και πολιτείας γιατί είναι σιαμαίοι αδελφοί και "όποιος επιχειρήσει να τους χωρίσει θα προκαλέσει το θάνατο τους ενός", δηλ. της πολιτείας, γιατί η Εκκλησία "είναι ο μόνος αξιοσέβαστος θεσμός του γένους, που δεν εγκατέλειψε ποτέ το λαό στις δύσκολες στιγμές" (Ελευθεροτυπία, 29/3/99).

Την Κυριακή των Βαΐων και την Κυριακή του Πάσχα, ακούστηκαν στις εκκλησίες κηρύγματα υπέρ των Σέρβων, ενώ ο δίσκος περιφερόταν για να μαζέψει χρήματα ενίσχυσης του σερβικού λαού. Μόνο ύστερα από την πίεση του Αναστάσιου, ο Χριστόδουλος αναγκάστηκε να στείλει μία κάποια συμβολική βοήθεια σε φάρμακα και τρόφιμα για τους Κοσοβάρους πρόσφυγες στην Αλβανία.

Ο φιλοσερβισμός και ο αντιδυτικισμός του Χριστόδουλου έχει σαν κύριο το θρησκευτικό στοιχείο. Δεν έχει σημασία ποιος έχει δίκιο ή άδικο, σημασία έχει ότι χτυπιούνται "ορθόδοξοι". Αυτή είναι η ιδεολογική βάση του "ορθόδοξου τόξου". Αυτή την προπαγάνδα τελικά θα την εισπράξει η Ρωσία, ανεξάρτητα από το αν ο Χριστόδουλος στο "ορθόδοξο" τόξο που ονειρεύεται θέλει κυριάρχη την "ευλογημένη" Ελλάδα.

Το ελληνικό κράτος δεν απάντησε στην προπαγάνδα του Χριστόδουλου. Μόνο ο Βενιζέλος σε κάποια δήλωση του ψιθύρισε ότι "η λεπτή ισορροπία που οφείλει να κρατήσει η χώρα μας τη στιγμή που ηχούν τα τύμπανα του πολέμου, είναι μέλημα των αρχόντων". Όμως ο Τσοχατζόπουλος του έδωσε συγχαρητήρια, και οι Σημίτης, Λαλιώτης και Γ. Παπανδρέου τον αγκάλιασαν. Γι' αυτό άλλωστε και ο Χριστόδουλος αναφέρθηκε στο θέμα του διαχωρισμού, για να διευκρινίσει ότι μιλάει, όχι μόνο σαν εκπρόσωπος της θρησκευτικής εξουσίας, αλλά και της κρατικής εξουσίας που είναι αδιαχώριστες όπως η Αγία Τριάδα.

Η αναγνώριση του Χριστόδουλου δεν περιορίζεται στους "άρχοντες" του κράτους. Σε συναντηση τους στις 6/4/99 ο Χριστόδουλος και ο πρόεδρος του ΤΕ-

Ε, Λιάσκας, συμφώνησαν το ΤΕΕ να γίνει εκτός από τεχνικός σύμβουλος της Πολιτείας και τεχνικός σύμβουλος της Εκκλησίας. Επίσης, επιβεβαίωσαν την απόφαση τους να "υιοθετήσουν" από κοινού η Εκκλησία και το ΤΕΕ ένα ιστορικόθρησκευτικό μνημείο της Γιουγκοσλαβίας (Ελ. Τύπος, 7/4/99).

Έτσι, ο Χριστόδουλος και η "ορθόδοξη" Εκκλησία έγιναν ο πολιορκητικός κριός του φιλοσερβισμού στη χώρα στο όνομα της αντίστασης ενάντια στην επίθεση των "δυτικών χριστιανών" στην Ορθοδοξία, λειτουργώντας σαν παράγοντας πολιτικής ανωμαλίας στην περιοχή.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ: ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ, ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Στην αντίθετη ακριβώς όχθη βρίσκεται ο Βαρθολομαίος, που όχι μόνο δεν τάχθηκε με τη σέρβικη πλευρά στη σύγκρουση του Κόσοβου, αλλά την ώρα αυτή της κρίσης, της έξυνσης των εθνικιστικών παθών και του αντιτουρκισμού, σε συνέντευξη που έδωσε στην Ελευθεροτυπία, 29/3/99, θύμισε παλιά απόφαση της Εκκλησίας του 1872 όπου ο εθνικισμός καταδικάζεται ως "αίρεση" και υποστήριζε με πάθος τη γραμμή της ειρήνης μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Η συνέντευξη αυτή δόθηκε την ίδια στιγμή που ο Χριστόδουλος είχε φθάσει στο αποκορύφωμα του αντιδυτικού και φιλοσέρβικου παραληρήματος του.

Αναφέρουμε χαρακτηριστικά αποσπάσματα από αυτή τη συνέντευξη:

"Δια τας ελληνοτουρκικάς σχέσεις έχομεν εκφρασθή επανειλημμένως κατά το παρελθόν. Κατά τα 7-8 χρόνια της Πατριαρχίας μας πάντοτε υπεστηρίξαμεν την ανάγκην δια καλήν γειτονίαν, φιλίαν και συνεργασίαν μεταξύ των δύο λαών. Πολύ περισσότερον όταν οι λαοί, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, επιθυμούν τας καλάς σχέσεις.

Επειδή πάντοτε υπεστηρίξαμεν αυτήν την γραμμήν εις τα ελληνοτουρκικά εσχολιάσθημεν από μια μερίδα του ελληνικού Τύπου. Δεν θα παύσωμεν όμως να είμεθα ένθερμος υποστηρικτής της καλής γειτονίας Ελλάδος και Τουρκίας προς το καλόν αμφοτέρων των λαών".

"Υπενθυμίζομεν ότι ο εθνικισμός έχει καταδικασθεί από την Εκκλησία ως "αίρεση". Το υπενθυμίζομεν προς όλους εις τον υπόλοιπον κόσμον, αφού ο εθνικισμός δυστυχώς μετά την κατάρρευσην του κομμουνισμού έχει αναβιώσει σε ωρισμένα σημεία των Βαλκανίων και της Ανατολικής Ευρώπης και όχι μό

νον. Είναι ένα επίκαιρο και φλέγον θέμα η αναβίωσης του εθνικισμού επί των ημερών μας, δεδομένου ότι στρέφεται και εναντίον της Ορθοδοξίας και του Χριστιανισμού γενικώτερα, ακόμη και όταν προβάλλεται το χριστιανικό και γενικώτερα το θρησκευτικό στοιχείο ως μέσον εξυπηρετήσεως εθνικιστικών σκοπών. Ο εθνικισμός απομονώνει τους λαούς, τους στρέφει εναντίον αλλήλων, ενώ η πεμπτονία του Χριστιανισμού είναι η αγάπη και η αλληλεγγύη των λαών. Η ενότητας του ανθρωπίνου γένους είναι ένα από τα θεμελιώδη κτηρύγματα του Αποστόλου Παύλου και της Εκκλησίας όλης, αλλά και το πόρισμα της ορθής φιλοσοφικής και βιολογικής σκέψεως. Απ' αυτής της απόψεως ο ρατσισμός έχει καταδικασθή παγκοσμίως, συγγενεύει δε ο ρατσισμός προς τον εθνικισμόν, από τους διαφέρει βεβαίως ο επαινετός πατριωτισμός".

Στη λογική του Βαρθολομαίου δεν υπάρχουν "ορθόδοξα" τόξα. Ο Βαρθολομαίος χαρακτηρίζει τον εθνικισμό, ακόμα κι αν έχει σα βάση του το θρησκευτικό στοιχείο, ρατσισμό. Ο εθνικισμός είναι ρατσισμός, είναι ο εθνο-ρατσισμός, που εκφράζεται με τις θεωρίες περί ανωτερότητας πολιτισμού, θρησκείας, φυλής κ.λ.π. Ο Βαρθολομαίος βρίσκεται στην αντίθετη όχθη από τον Χριστόδουλο, αλλά και από τις κυριαρχείς πολιτικές αντιλήψεις στην Ελλάδα. Γι' αυτή τη λογική του Βαρθολομαίου δεν υπάρχει βεβαίως η επανασταση στην πολιτική από την πρόσφατη δοκιμασία και που βαθύτατα με ανησυχία, είναι η αναζωπύρωση του μίσους στη Βαλκανική. Αυτό θα παραμείνει και μετά το τέλος των βομβαρδισμών και των εκκαθαρίσεων. Το μίσος πολλαπλασιάζεται σαν μεταδοτική ασθένεια και οδηγεί σε ψυχώσεις που επηρεάζουν γενιές. Είδαμε και πάθαμε, ύστερα από δύο παγκοσμίους πολέμους και μετά το σιδηρούν παραπέτασμα που χώριζε τα

ρηθεί να επαναλάβω μια σκέψη που με διακατέχει αυτό τον καιρό: Το άγιο λάδι της θρησκείας δεν πρέπει να χρησιμοποιείται για να δυναμώνει τη φωτιά των συγκρούσεων. Αυτό είναι δώρο θεϊκό, για να μαλακώνει τις καρδιές, να επουλώνει τις πληγές και να συναδελφώνει ανθρώπους και λαούς".

Ο Αναστάσιος μιλά για εκκαθαρίσεις και διωγμούς των Κοσοβάρων και δεν ακολουθεί τη λογική της συμπαράστασης στους "ορθόδοξους σέρβους αδελφούς". Σε επόμενη ερώτηση για τις σχέσεις έθνους, θρησκείας, Εκκλησίας αναφέρει: "Αν νιοθετηθεί η άποψη ότι επάνω από όλα είναι το Α ή το Β έθνος και τα συμφέροντα του όπως τα εννοεί, ξαναγυρίζουμε σε μορφές θρησκευτικότητας που ταυτίζουν τον Θεό, την υπέρτατη πραγματικότητα με το έθνος-κράτος. Πρόκειται για φοβερή πολιτιστική και θρησκευτική οπισθοχώρηση".

Ο Βαρθολομαίος και ο Αναστάσιος υπερασπίζονται μία γραμμή ειρήνης ενάντια στο θρησκευτικό φανατισμό και τον εθνικισμό. Είναι τεράστιο το χάσμα που τους χωρίζει από τον Χριστόδουλο που ονειρεύεται να μπει θριαμβευτής στην Πόλη και να εξολοθρεύσει τους "άπιστους" Τούρκους.

Σε σχετικό άρθρο του στο Βήμα, 11/4/99, με τίτλο "Το κόμμα της Ορθοδοξίας", ο Πρετεντέρης γράφει: "Ακούω όλο και περισσότερο για μια θρησκεία "Ορθοδοξία" που επιβάλλει το τουτό ή το άλλο. Από που μας πρέκυψε; Διότι εγώ για θρησκεία "Ορθοδοξία" ούτε ξέρω, ούτε την έχω βρει σε κανένα λεξικό. Είμαι χριστιανός ορθόδοξος, με την έμφαση στο χριστιανός, παρακαλώ... Λέτε ο Χριστός να κάνει τα στραβά μάτια όταν σφάζονται Αλβανοί επειδή είναι μουσουλμάνοι και δεν είναι ορθόδοξοι; Αν είναι να ψάχουμε για αδέλφια, αδέλφια μας είναι οι Παναθηναϊκοί, οι Ευρωπαίοι, οι κατατρεγμένοι, όλος ο πλανήτης ανάλογα πως το βλέπει ο καθένας. Οι κίτρινοι, οι μαύροι και οι λευκοί... Ούτε ειδικά οι Σέρβοι, ούτε ειδικά οι Μολδαβοί! Εχθροί μας είναι όλοι όσοι μας επιβούλευνται ή μας βλάπτουν. Αλλόδοξοι, ή ομόδοξοι, καμία διαφορά δεν έχει".

Ο "ορθόδοξος" μεσαίωνας δεν έχει πει την τελευταία του κουβέντα σε μια χώρα που το ρωσόδουλο μέτωπο είναι ισχυρό και κάνει εξωτερική πολιτική στη βάση του έξαλλου αντιουρκισμού της αστικής τάξης. Ο Χριστόδουλος και οι όμοιοι του, οι σοσιαλ-πατριώτες του ψευτοΚΚΕ και οι Παπαθεμελήδες θα ήττηθούν μόνο με σκληρή, επίμονη και συνεχή πάλη ενάντια σε "ορθόδοξους" άξονες, για ειρήνη με τις γειτονικές χώρες και την Τουρκία.

ΣΤΗΝ ΑΝΑΜΠΟΥΜΠΟΥΛΑ ΗΡΘΑΝ ΚΑΙ ΟΙ S-300

Σύμφωνα με πληροφορίες του τύπου, μεταφέρθηκαν με δύο μυστικές αποστολές, οι ρώσικοι πύραυλοι S-300 στην αεροπορική βάση στο Τυμπάκι της Κρήτης.

Οι πληροφορίες αυτές, παρά τα συγκεκριμένα στοιχεία που αναφέρθηκαν στις εφημερίδες, διαψεύστηκαν από την κυβέρνηση.

'Όμως, κρίνοντας το ζήτημα από πολιτική άποψη οι διαψεύσεις αυτές δεν μπορούν να πείσουν κανέναν.

Γιατί βρισκόμαστε σε μια περί-

οδό, όπου μέσα από τον πόλεμο στη Σερβία, ο ρώσικος ιμπεριαλισμός δυναμώνει συνολικά τις θέσεις του στη Βαλκανική. Αυτό του δίνει τη δυνατότητα να προωθεί ραγδαία τις θέσεις του και στην Ελλάδα, τόσο πολιτικά όσο και στρατιωτικά.

Πολιτικά αυτό εκφράστηκε με την ήττα της φιλοευρωπαϊκής τάσης του ΠΑΣΟΚ στο πρόσφατο συνέδριο του, με συνέπεια την πλήρη υποταγή του Σημύτη στη φιλορώσικη φράξια.

Από την άλλη πλευρά, μέσα από όλα τα πολιτικά κόμματα, τον Τύπο και τα ΜΜΕ, η φιλορώσικη προπαγάνδα έφτασε σε αυτή την περίοδο στα άκρα της, με αποτέλεσμα να διαμορφώνει μια κοινή γνώμη αρκετά ευνοϊκή για το ρώσικο ιμπεριαλισμό.

Έτσι ο πόλεμος στη Σερβία, ήταν η πιο κατάλληλη στιγμή για τη μεταφορά των πυραύλων στην Κρήτη.

Η Τουρκία σε αυτή την περίοδο δεν μπορεί να ανοίξει μέτωπο με

την Ελλάδα μέσα στο ΝΑΤΟ, αλλά και το ίδιο το ΝΑΤΟ δεν είναι σε θέση να συγκρουστεί με τη Ρωσία για τους πυραύλους στην Ελλάδα, στο βαθμό που παρακαλάει τη Ρωσία να ...εγκαταστήσει τα στρατεύματα της στο Κόσσοβο.

Στην πραγματικότητα η κατάσταση αυτή δείχνει τη δύναμη της ρώσικης πολιτικής στα Βαλκάνια, δύναμη που ανεξάρτητη από τις εξελίξεις στη Σερβία, της δίνει κατ' αρχήν μιας στρατηγικής σημασίας βάση πυραύλων στην Κρήτη.

"ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ" - ΨΕΥΤΟΚΚΕ Κοινός αγώνας

Στον κυριακάτικο Ριζοσπάστη στις 28 Μάρτη (σ. 7) δημοσιεύεται μια φωτογραφία από αντιαμερικάνικη διαδήλωση στη Μόσχα. Σφιγμένες γροθιές και εξαγριωμένα πρόσωπα. Δυό διαδηλωτές ξεχωρίζουν μπροστά από μια φλεγόμενη αμερικάνικη σημαία. Ο ένας με στρατιωτικό παντελόνι παραλλαγής, δερμάτινο μπουφάν και ρυθμισμένο κεφάλι. Ο άλλος κοντοκουρεμένος με δερμάτινο μπουφάν επίσης, και στο αριστέρο χέρι φοράει ένα περιβραχιόνιο όμοιο με αυτό των ναζιστών. Κάπου στο βάθος ξεχωρίζει η σημαία του Εθνικού Μπολσεβίκικου κόμματος. Αν και η φωτογραφία είναι μαρδασπρη διακρίνεται εύκολα, είναι ίδια με τη ναζιστική σημαία. Μόνο που στη θέση του αγκυλωτού σταυρού φιγουράρει

ένα μαύρο σφυροδρέπανο. Ο Ριζοσπάστης δεν είναι καθόλου διαφωτιστικός στη λεξάντα: "Νεολαίοι διαδηλωτές καίνε μια αμερικάνικη σημαία στη Μόσχα".

Την ίδια ακριβώς φωτογραφία δημοσιεύει και η εφημερίδα Χρυσή Αυγή στις 2 Απρίλη (αρ.φ. 274, σ.8) σένα σχόλιο με τίτλο: "Η άλλη Ρωσία". Και γράφει: "Πέρα από την Ρωσία του μεθύστακα Γέλτσιν και του εξαγορασμένου από το διεθνές νομισματικό ταμείο, Πριμακώφ, υπάρχει και μια άλλη Ρωσία. Υπάρχει η Ρωσία των υπερήφανων στρατιωτικών, που σήμερα πεινάνε και καταδιώκονται. Υπάρχει η Ρωσία των ευσεβών Ορθοδόξων, που υποφέρουν με καρτερία την σημαία. Μόνο που στη θέση του αγκυλωτού σταυρού επέλαση του

καπιταλισμού στην χώρα τους. Γλίτωσαν από το ένα δεινό, τον μπολσεβικισμό και σήμερα αντιμετωπίζουν το άλλο δεινό, τον καπιταλισμό. Γλίτωσαν από τους εβραίους κομισάριους και τώρα έχουν να αντιμετωπίσουν τους εβραίους χρηματιστές σαν τον Μπερεζόφσκι.

„Αυτή η „άλλη“ Ρωσία του Ζιρινόφσκι του Μπαρκασόφ, της Παμιάτ και του Αλεξάντερ Ντούγκιν γίνεται κάθε μέρα και περισσότερο ισχυρή. Αυτή την „άλλη“ Ρωσία βλέπετε δίπλα στην φωτογραφία στην οποία μέλη του κινήματος των εθνικοπολσεβίκων ποδοπατούν και καίνε μια αμερικάνικη σημαία“ (σ.οι υπογραμμισεις είναι δικές μας).

Η ναζιστική "Χρ. Αυγή" και το ψευτο-ΚΚΕ συμφωνούν στα

βασικά. Η μόνη διαφορά τους σήμερα είναι η ταύτιση των ΗΠΑ με τον Χίτλερ. Εκεί οι ναζιστές της "Χρ. Αυγής" σημειώνουν: "Από όλα όμως όσα ακούστηκαν και ειπώθηκαν μας ξένισε και μας ξενίζει η προσπάθεια να ταυτιστούν οι πράξεις της ιμπεριαλιστικής Αμερικής με την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου! Και το θεωρούμε αυτό ΑΔΙΚΟ όχι για τον πλανητάρχη, αλλά για τον εθνικοσοσιαλισμό" (στο ίδιο σ.3). Σε άλλο άρθρο τονίζουν: "...δεν μπορούμε να βλέπουμε να ταυτίζεται ένα από τα μαζικότερα και επαναστατικότερα κινήματα της ιστορίας με τις πράξεις ενός πόρου υπηρέτη των Εβραίων" (σ. 2).

Ο Μεσαίωνας στη βάση

Δεν είναι μόνο ότι όλα τα πολιτικά κόμματα, όλα τα ΜΜΕ, δημιουργούν ασύστολα υπέρ των "ορθόδοξων σέρβων αδελφών μας". Είναι που οξύνουν επικινδυνά το μίσος ενάντια στους Αλβανούς μέσα στο λαό, και καλλιεργούν με μανία τον αντιδυτικισμό και τον αντιευρωπαϊσμό εκμεταλλευόμενοι την κρίση στο Κόσοβο.

Τρία περιστατικά είναι ενδεικτικά. Το πρώτο είναι η αντίδραση των κατοίκων στο χωριό Κοκκινοπηλού της Λάρισας, στο ενδεχόμενο να φιλοξενηθούν Κοσοβάροι πρόσφυγες στο χωριό τους το οποίο είχε επιλεγεί για τη φιλοξενία 250 προσφύγων. Ο δήμαρχος Ολύμπου, όπου υπάγεται ο Κοκκινοπηλός, Γ. Κασταναράς, δήλωσε ότι: "Οι κάτοικοι ξεσηκώθηκαν όταν άκουσαν στην τηλεόραση δηλώσεις Αλβανών ότι θα πολεμούσαν στο πλευρό των Τούρκων σε περίπτωση πολέμου και γιατί, τα τελευταία χρόνια, έχουν χάσει τον ύπνο τους από τη δράση των Αλβανών στο χωριό" και ότι "αντί-

στροφα, οι κάτοικοι είναι διατεθειμένοι να φιλοξενήσουν ακόμη και στα σπίτια τους ορθόδοξους Σέρβους της περιοχής, όχι όμως τους μουσουλμάνους Κοσοβάρους"

(Έθνος, 8/4/99). Οι μουσουλμάνοι με τους ορθόδοξους, οι αριστούς με τους ορθόδοξους. Οι Αλβανοί με τους Τούρκους, την ονομαζόμενη "Βόρειο Ήπειρο". Τότε έγινε το φοβερό κάλεσμα της συσπειρώσης όλης της ελληνικής μειονό

ΛΑΛΙΩΤΗΣ: Ο ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΩΝ ΘΑΝΑΤΩΝ ΣΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Για άλλη μια φορά και αυτή η έξοδος των κατοίκων των μεγάλων πόλεων με την ευκαιρία των αργιών του Πάσχα βάφτηκε μέσα στο αίμα. Οι αιτίες γι' αυτή την εκατόμβη των νεκρών σε κάθε έξοδο στην άσφαλτο, αποδίδεται συνήθως **μόνο** στους οδηγούς των οχημάτων (υπερβολική ταχύτητα, κακή συντήρηση των αυτοκινήτων, μέθη κλπ) ή στα ελλιπή μέτρα της Τροχαίας ή ακόμη (οι πιο “επαναστάτες”, αυτοί που ασκούν και κριτική στο καπιταλιστικό σύστημα) στους μεγαλοεργολάβους που με τις κακοτεχνίες τους στην κατασκευή των δρόμων κοιτούν μόνο το κέρδος τους και αδιαφορούν για την ασφάλεια των οδηγών και των οχημάτων.

Ελάχιστοι αποδίδουν τις ευθύνες στον πραγματικά κύριο υπεύθυνο αυτής της απαράδεκτης κατάστασης που είναι το ΥΠΕΧΩΔΕ και ο, εδώ και χρόνια, προϊστάμενός του Λαλιώτης.

Όλοι οι παραπάνω λόγοι άλλος λιγότερο και άλλος περισσότερο έχουν το μερίδιό τους στο καθένας στον μεγάλο αριθμό των ατυχημάτων. Όμως η βασική αιτία είναι η πολιτική ηγεσία του ΥΠΕΧΩΔΕ.

Η ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας η πορεία του αριθμού των νεκρών από τροχαία ατυχήματα είναι σταθερά ανοδική τα τελευταία 17 χρόνια. Παράλληλα με την αύξηση του αριθμού των οχημάτων που κινούνται στους ελληνικούς δρόμους, ο συνολικός αριθμός των παθόντων αυξάνει από το 1982, ενώ στο διάστημα έως το 1998 έχουν χάσει τη ζωή τους σε 539.850 τροχαία ατυχήματα 30.335 άτομα! Στα παραπάνω τροχαία ατυχήματα τραυματίστηκαν βαριά 67.176 άτομα και ελαφρά 441.069 οδηγοί, επιβάτες και πεζοί. Όπως προκύπτει από τα στοιχεία, ο αριθμός των νεκρών ξεκίνησε από 1.557 το 1982 για να φτάσει πέρυσι τους 2.226. Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ η χώρα μας βρίσκεται πολύ ψηλά στον κατάλογο με τα τροχαία ατυχήματα, τουλάχιστον για το 1996. Στην Ευρώπη σε χειρότερη κατάταξη βρίσκονται η Πορτογαλία και η Ρωσία (Ελευθεροτυπία, 7-4-99). Πρόσφατα μάλιστα ξεκίνησε σχετική εισαγγελική έρευνα που φιλοδοξεί να φτάσει μέχρι τους υπαλλήλους του ΥΠΕΧΩΔΕ.

κά για έλλειψη της αντίστοιχης εκπαίδευσης στα σχολεία, κάτι που γίνεται σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες), η **βασική αιτία που γίνονται τα ατυχήματα είναι η κακή κατάσταση των δρόμων**, παρόλο που σε ένα μεγάλο μέρος τους αυτοί είναι σχετικά πρόσφατης κατασκευής.

Από τα στοιχεία των ελέγχων που περιλαμβάνονται στη δευτερη τριμηνιαία έκθεση της ελεγκτικής εταιρείας ΕΣΠΕΛ (Ειδικός Σύμβουλος Ποιοτικού Ελέγχου των έργων), προκύπτει ότι **δεν συμφωνούν με τις προδιαγραφές της Ευρωπαϊκής Ένωσης**: το 77% της ποιότητας αδρανών υλικών του σκυροδέματος, το 86% της ποιότητας ασφαλτομίγματος, το 95% της ποιότητας του υλικού υπόβασης (Ελευθεροτυπία, 19-11-98). Να σημειωθούμε εδώ ότι η ΕΣΠΕΛ είναι η ιδιωτική ιταλική εταιρεία “ISMES-Societa per Azioni”, που αποτελείται από ειδικούς εμπειρογνώμονες και η οποία έχει προσληφθεί από το υπουργείο Εθνικής Οικονομίας με εντολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για τον έλεγχο των έργων.

Επίσης, η Ένωση Ασφαλιστικών Εταιριών Ελλάδος καταγγέλλει ότι κατά την επταετία 1989-1995 τα θανατηφόρα τροχαία ατυχήματα αυξήθηκαν στην Ελλάδα κατά 20%, ενώ στα υπόλοιπα κράτη-μέλη της Ε.Ε μειώθηκαν έως και 40% (Τύπος της Κυριακής, 1-11-98). Ακόμη με αναφορά της Ένωσης στον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου επισημαίνεται ότι:

“Μεταξύ των σοβαρών αιτίων των καθημερινών τροχαίων ατυχημάτων συγκαταλέγεται η γενική κακή κατάσταση του οδικού δικτύου μας, επιδεινούμενη από τα συχνά εκτελούμενα κοινοτικά, δημοτικά ή δημόσια έργα, τα οποία είτε μένουν ημιτελή ή είτε ολοκληρώνονται χωρίς όμως να αποκαθίσταται η κατάσταση των οδών”.

“Το αποτέλεσμα της αμέλειας των αρμοδίων για την καλή συντήρηση και αποκατάσταση των ζημιών στο τοπικό και εθνικό οδικό δίκτυο υπηρεσιών (ΥΠΕΧΩΔΕ και Τοπική Αυτοδιοίκηση), οι οποίες ανέχονται τα ημιτελή έργα, την παραλειψη αποκατάστασης των ζημιών ή άλλες αδικαιολόγητες παρεμβάσεις στο οδόστρωμα (π.χ. σαμαράκια), είναι η μετατροπή των οδών σε οδούς παγίδων που όχι μόνο δεν εξασφαλίζουν την αναγκαία οδική ασφάλεια αλλά αντιθέτα αυξάνουν κατακόρυφα τις αιτίες τροχαίων ατυχημάτων” (στο ίδιο).

Αλλά υπάρχει και συνέχεια. Γράφει σχετικά το Βήμα στις 14-3-99:

“Παρακαλούμε όπως μεριμνήσετε για την αποκατάσταση των

προβλημάτων του οδοστρώματος, επειδή η συχνότητα των τροχαίων ατυχημάτων κατά μήκος του εθνικού δικτύου δικαιοδοσίας μας είναι αρκετά μεγάλη”. Αυτή την έκκληση απεύθυνε το τμήμα τροχαίας Κηφισιάς προς τη Γενική Γραμματεία Δημοσίων Έργων για την αποκατάσταση των βλαβών του οδοστρώματος που έχουν συνέπεια-όπως αναφέρεται στα σχετικά έγγραφα από το 12ο χιλιόμετρο στη Γέφυρα Λυμάτων έως το 23,50 χιλιόμετρο, δηλαδή σε μήκος 13,5 χιλιομέτρων, να έχουν γίνει 35 ατυχήματα σε 11 μήνες! “Από αυτούψεις που διενεργήθηκαν από αξιωματικούς της υπηρεσίας μας στο συγκεκριμένο σημείο (σσ. Αναφέρεται σε σημείο του 21ου χιλιόμετρου της εθνικής Αθηνών-Λαμίας, όπου στις 19-9-98 έγινε τροχαίο με δύο νεκρούς), διαπιστώθηκε ότι η υπάρχουσα υλικοτεχνική δομή (υλικό οδοστρώματος, κλίση κλπ) δεν διαφαίνεται να είναι η ενδεδειγμένη. Παρακαλούμε όπως μεριμνήσετε για την εξέταση του προαναφερόμενου προβλήματος, από ειδικούς επιστήμονες της υπηρεσίας μας και σε περίπτωση όπου πραγματικά διαπιστωθούν ελλείψεις προβείτε στην άμεση αποκατάστασή τους για την αποφυγή προκλήσεως και άλλων τροχαίων ατυχημάτων στο σημείο”. Και η απάντηση από το ΥΠΕΧΩΔΕ/ΕΥΔΕ/ΠΑΘΕ, Τμήμα Κατασκευής Έργων Αθήνας, στις 7/12/98 στην Τροχαία Κηφισιάς: “Από τον έλεγχο που έγινε στα κατασκευασμένα έργα του αυτοκινητόδρομου στην περιοχή αυτή διαπιστώθηκε ότι αυτά έχουν κατασκευαστεί, σύμφωνα με την εγκεκριμένη μελέτη, χωρίς απόκλιση. Επίσης από τον έλεγχο που έγινε στην ίδια μελέτη δεν διαπιστώθηκαν λάθη και προέκυψε ότι αυτή έχει συνταχθεί με τις σχετικές προδιαγραφές! Ούτε λάθη στη μελέτη, ούτε αποκλίσεις από αυτήν. Τότε πως και γίνονται μόνιμα ατυχήματα; Η εφημερίδα (σσ. το Βήμα) επικοινώνησε με το τμήμα αυτό, εξ αιτίας αυτής της παραπάνω ανήκουστης απάντησης, το οποίο έδωσε την εξής διαφωτιστική για το ενδιαφέρον του ΥΠΕΧΩΔΕ για την οδική ασφάλεια, απάντηση: “το έγγραφο αναφέρεται σε επιπρόσθετες ανωμαλίες που μπορεί να υπάρχουν στον ασφαλτοπάτητα, πέρα από αυτές που έχουν επισημανθεί από τον υπουργό! Εννοείται ασφαλώς ότι υπάρχουν ανωμαλίες στο οδόστρωμα και μη αντιλισθητικός ασφαλτοπάτητας. Όμως εμείς εννοούσαμε ότι δεν υπάρχουν άλλα περαιτέρω προβλήματα, όπως η ελλιπής στήμανσή ή οι ανάποδες στροφές κλπ!!!”

Η απάντηση μιλά από μόνη της

για το δικό μας σχόλιο.

Τα προβλήματα ξεκινούν από το διαγωνισμό ανάθεσης των έργων. Αυτά δίνονταν με υπερβολικές εκπτώσεις, που μερικές φορές έφταναν και το 70%, με αποτέλεσμα η ανάδοχος εταιρεία για να έχει κέρδος να μην ήταν συνεπής με τις τεχνικές προδιαγραφές του έργου (απαιτούμενη ποιότητα υλικών, καλή κατασκευή κλπ). Ταυτόχρονα με “παραθυράκια” που άφηνε ο σχετικός νόμος, ο εργολάβος του έργου είχε συνέχεια οικονομικές απαιτήσεις με συνέπεια το κόστος να ανεβαίνει συνεχώς από τη μια, αλλά και από την άλλη ο χρόνος παράδοσης του έργου να γίνεται απροσδιόριστος πέρα από κάθε όριο που επέβαλλε η σχετική σύμβαση. Παρόλο που υπήρχε η σχετική νομοθεσία και για τις μεγάλες εκπτώσεις και για τις αναίτιες πολλές φορές απαιτήσεις των εργολάβων, εντούτοις ο Λαλιώτης ποτέ δεν εφάρμοσε τους νόμους, ακολουθώντας πιστά την τακτική του σαμποτάς της ελληνικής οικονομίας. Η κατάσταση μάλιστα είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο, όσον αφορά τις εκπτώσεις, που επενέβη τη Ευρωπαϊκή Ένωση για να βάλει τέλος σε αυτές επικρίνοντας αυστηρά το Λαλιώτη.

Ο Λαλιώτης επίσης ακολούθει την τακτική του να κομματιάζει ένα μεγάλο έργο (Εγνατία, ΠΑΘΕ κλπ) σε πολλά μικρά τμήματα. Αυτό το κάνει όχι μόνο για να μπορεί να ελέγχει πιο πολλούς και αδύναμους εργολάβους, αλλά κυρίως για να μην ολοκληρώνεται ποτέ ένα ολόκληρο κομμάτι δρόμου. Έτσι όλη η εθνική οδός είναι γεμάτη μικρά έργα σε κάθε σημείο της με αποτέλεσμα οι οδηγοί να οδηγούν σε εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες.

Ο Λαλιώτης μέσω των μεγάλων έργων φτιάχνει και μια νέα φιλορώσικη αστική τάξη που θα πλουτίζει από τα έργα που γίνονται, κύρια με χρήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για να τη στρέψει στο τέλος ενάντια της, και να σαμποτάρει τα ίδια τα έργα.

ΤΟ ΠΙΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟ Ο ΕΛΕΓ

από την Κομισιόν ανησυχητική. Αν η παρούσα κατάσταση παραταθεί, δεν θα παραλείψει να εφαρμόσει τις κανονιστικές διατάξεις για “να καλύψει τα κοινωνικά κεφάλαια”. Δηλαδή να ζητήσει να επιστραφούν τα κοινωνικά ποσά που έχει εισπράξει η Ελλάδα για τα έργα αυτά (Ελευθεροτυπία, 19-11-98).

Να γράψουμε εδώ για να αποκαλυφθεί ακόμη περισσότερο η υποκρισία του Λαλιώτη ότι στο έργο αντιπλημμυρικής προστασίας της λεωφόρου Βουλιαγμένης, όπου κατασκευάζεται ο περιβόλιος βασικός συλλεκτήριος αγωγός ομβριών, στις περιοχές Βούλας και Γλυφάδας, οι ειδικοί του ΕΣΠΕΛ σε επιτόπιο έλεγχο που έκαναν διαπίστωσαν ότι ο εργολάβος δεν είχε να τους παρουσιάσει του προβλεπόμενους από τις συμβατικές υποχρεώσεις του δοκιμές ελέγχου ποιότητας όσον αφορά στις εκσκαφές, τα χρησιμοποιούμενα αδρανή υλικά κλπ. Το έργο αυτό επιβλέπεται από τις υπηρεσίες του ΥΠΕΧΩΔΕ και μάλιστα ο Λαλιώτης μετά και τις φετινές καταστροφικές πλημμύρες είχε διαφημίσει κατά κόρον (στο ίδιο).

Ο Λαλιώτης όχι μόνο σαμποτάρει τα έργα, μικρά ή μεγάλα, όχι μόνο εμποδίζει το έλεγχο όσων ήδη γίνονται, όπως περιγράψαμε παραπάνω, αλλά, προσπαθεί να εμποδίσει και τους ελέγχους που γίνονται από άλλα συναρμόδια υπουργεία. Συγκεκριμένα ο Λαλιώτης έκφρασε την έντονη δυσφορία του, μέσο στελεχών του ΥΠΕΧΩΔΕ και στενών συνεργατών του, για την παραπομπή από τον υφυπουργό Εθνικής Οικονομίας Χ. Πάχτατριών εργολάβων περιφερειακών έργων στον εισαγγελέα. Η παραπομπή αυτή βασίστηκε στα αποτελέσματα των αυτοψιών που διενήργησαν σε αυτά τα έργα οι ελεγκτές του ΕΣΠΕΛ, οι οποίοι κατέγραψαν σοβαρές και μη αντιστρέψιμες κακοτεχνίες ή αστοχίες. Οι αντιρρήσεις του Λαλιώτη εστιάζονται όχι στο ίδιο το πόρισμα του ΕΣΠΕΛ, αλλά στο ότι πριν παραπεμφούν θα έπρεπε να είχαν διαβιβαστεί τα αποτελέσματα των ελέγχων στο Σώμα επιθεωρητών Δημοσίων Έργων του ΥΠΕΧΩΔΕ (εκείνο που έκανε τους 130 ελέγχους στα πέντε χρόνια), και στο ότι θα έπρεπε πριν την παραπομπή να είχε προηγηθεί ο έλεγχος των συγκεκριμένων έργων σε δευτεροβάθμιο επίπεδο από ειδικευμένους μηχανικούς (Εξουσία, 16-3-99).

Προφανώς ο Λαλιώτης θέλει να έχει τον απόλυτο έλεγχο των έργων και να μπορεί με την ησυχία του να τα σαμποτάρει. Διότι η μέχρι τα τώρα πρακτική του αυτό δείχνει.

Πρέπει να καταγγελθεί ο Λαλιώτης σαν βασικός υπεύθυνος στα χιλιάδες αυτοχήματα που γίνονται καθημερινά στο οδικό δίκτυο της χώρας μας. Πρέπει να αποκαλυφθεί το έγκλημα που κάνει καθημερινά στους δρόμους.

Η ΖΩΝΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΗ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΤΟΥΣ ΤΡΑΜΠΟΥΚΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΣΑΚ

Η όλο και μεγαλύτερη απομόνωση της ΕΣΑΚ από τους μεταλλεργάτες της Ζώνης, την οδηγεί στο να εντείνει τη φασιστική της βία, σαν τη μόνη πλέον μορφή που έχει για να κρατήσει στον έλεγχο της το νευραλγικό αυτό κομμάτι του εργατικού κινήματος στον Πειραιά.

Η βία αυτή δεν εκδηλώνεται μόνο απέναντι στους συντρόφους του ΕΡΓΑΣ και σε συνδικαλιστές της δημοκρατικής αντιπολίτευσης, αλλά και σε κάθε εργάτη που θα τολμήσει να αμφισβητήσει τις θέσεις και την πραχτική της σοσιαλφασιστικής κλίκας που κάθεται στο σβέρκο των εργατών της Ζώνης.

Ο ΕΡΓΑΣ δεν μπορεί πλέον να ανέχεται αυτή την κατάσταση.

Η πάλη για το τσάκισμα της σοσιαλφασιστικής βίας γίνεται βασικό καθήκον για όλο το δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα στη Ζώνη. Το αίτημα για δημοκρατία στο Συνδικάτο, για δημοκρατία στο Λιμάνι είναι σήμερα αίτημα όλων των εργατών, που καλούνται να υλοποιήσουν οι δυνάμεις της δημοκρατικής αντιπολίτευσης.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, ο ΕΡΓΑΣ και η ΕΝΩΤΙΚΗ (παράταξη της ΠΑΣΚΕ στο Συνδικάτο Μετάλλου) αντιστάθηκαν στις επιθέσεις που έγιναν ενάντια στο σ. Δ. Γουρνά στις δύο τελευταίες συνεδριάσεις του Δ.Σ του Συνδικάτου.

Παράλληλα με κοινή προκήρυξη που μοιράστηκε σε χιλιάδες αντίτυπα σε όλη την Επισκευαστική Ζώνη, κάλεσαν τους εργάτες σε αντίσταση σε αυτή τη σοσιαλφασιστική βία.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την κοινή προκήρυξη :

ΕΝΩΤΙΚΗ- ΕΡΓΑΣ ΚΑΤΑΓΕΛΙΑ-ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Συνάδελφοι μεταλλεργάτες,
Η κατάσταση στο Συνδικάτο έχει φτάσει πια στο απροχώρητο.

Η παράταξη της ΕΣΑΚ πιστεύει ότι επειδή έχει την πλειοψηφία στο Συμβούλιο, μπορεί να βρίζει και να απειλεί όποιο μέλος της διοίκησης διαφωνεί μαζί της.

Το ίδιο κάνουν και σε κάθε συνάδελφο μέσα στη Ζώνη που θα τολμήσει να τους κάνει και την παραμικρή κριτική.

Το Σάββατο 3 Απρίλη το απόγευμα στην έκτακτη συνεδρίαση του Δ.Σ, όταν ο συνάδελφος Δ. Γουρνάς πήρε το λόγο και πριν προλάβει να τοποθετηθεί πάνω στο ζήτημα της αναστολής της κινητοποίησης με το κόψιμο των υπερωριών, ο Σημαντήρης, άρχισε να τον βρίζει χυδαία και σηκώθηκε να τον χτυπήσει.

Ο συνάδελφος Δ. Γουρνάς, εκφράζοντας τη θέληση όλης της δημοκρατικής αντιπολίτευσης, δεν ανέχτηκε αυτή την πρόκληση και απάντησε σε αυτήν. Στη συνέχεια

ο Πρόεδρος άρχισε και αυτός να βρίζει, να μας σπρώχνει προς την πόρτα και να προσπαθεί να χτυπήσει, λέγοντας προς όλους τους συναδέλφους της αντιπολίτευσης να φύγουν από το σωματείο και από τον τέταρτο όροφο και πως θα μας “κηρύξουν εμφύλιο”.

Αντισταθήκαμε σε αυτή την πρωτοφανή επίθεση και όπως καταλαβαίνεται διάλυσε η συνεδρίαση του Δ.Σ.

Τη Μ. Τετάρτη, στην επόμενη συνεδρίαση του Δ.Σ και ενώ η συνεδρίαση είχε τελειώσει, ο Σημαντήρης τελείωσε αναίτια, επιτέθηκε για μια ακόμα φορά στον συνάδελφο Δ. Γουρνά μέσα στο γραφείο που γίνονταν η συνεδρίαση.

Η τραμπούκικη αυτή επίθεση έγινε στο όνομα δήθεν “προσωπικών” διαφορών του Σημαντήρη με τον συνάδελφο.

Δεν υπήρχε όμως τίποτα τέτοιο. Η επίθεση αυτή ήταν η έκφραση του τραμπούκικου χαραχτήρα αυτής της παράταξης που βρίσκεται σήμερα στην ηγεσία του Συνδικάτου και που την αντιδραστική της βία, τους εκβιασμούς και τις θραύσεις επιθέσεις της, τις έχουν νοιώσει οι μεταλλεργάτες.

Ρωτάμε συνάδελφοι :

- Ποιοις βρίζει και ποιους απειλεί ο πρόεδρος Πουντίδης;

Τους πάνω από 1000 συνάδελφους που ψήφισαν πρόσφατα και τους 3 συνδυασμούς της αντιπολίτευσης ;

Τους πραγματικούς μεταλλεργάτες της Ζώνης ;

Μα γ' αυτό ακριβώς μας ψήφισαν, για να διαφωνούμε όταν πιστεύουμε ότι αυτά που προτείνει και κάνει η πλειοψηφία, δεν είναι προς το συμφέρον τους το σημάδελφον που έχει φέρει την προσταθώντας να επιβάλλεται δημοκρατία στο Συνδικάτο, δημοκρατία στο Λιμάνι.

Οι τραμπουκισμοί και κάθε είδους βία πάνω στους εργάτες

Μέθοδες σαν και αυτές που προσπάθησαν να επιβάλουν με τον συνάδελφο Τσιμπόγλου, όταν με μια επαίσχυντη απόφαση της πλειοψηφίας του συμβουλίου, πήραν ενάντια του το μέτρο της προειδοποίησης διαγραφής, χωρίς να υπάρχει τέτοιο μέτρο στο καταστατικό, χωρίς να τον καλέσουν σε απολογία και χωρίς να το βάλλουν στη Συνέλευση δεν περνάν πλέον στο Λιμάνι.

Σε ότι αφορά τα περί “εμφυλίου”, είναι να γελάει κανείς με το επίπεδο του ανθρώπου που είναι στη συνέδριαση της Ζώνης.

Ας πει τι ακριβώς εννοεί.

Ότι όποιο μέλος της διοίκησης, είτε απλός συνάδελφος τολμάει να μην συμφωνεί μαζί του είναι και εχθρός, οπότε και θα τον εξοντώνει ;

Συνάδελφοι,

Σε όλη τη μακρόχρονη πορεία μας στον κλάδο, παρά τις τεράστιες συνδικαλιστικές διαφορές που έχουμε με την παράταξη της πλειοψηφίας, δεν ακολουθήσαμε ποτέ το δρόμο της βρώμικης αντιπαράθεσης με βρισιές, ούτε ποτέ σηκώσαμε χέρι προσταθώντας να επιβάλλουμε τις απόψεις μας.

Διαλέξαμε το δρόμο της αντιπαράθεσης των επιχειρημάτων, γιατί θέλουμε την ενότητα των μεταλλεργατών πάνω σε θέσεις που πάνε μπροστά τα ταξικά μας συμφέροντα.

Όμως αρκετά.

Ως εδώ και μη παρέκει. Θα συνεχίσουμε στον ίδιο δρόμο, όμως είμαστε αποφασισμένοι να επιβάλλουμε δημοκρατία στο Συνδικάτο, δημοκρατία στο Λιμάνι.

Οι τραμπουκισμοί και κάθε είδους βία πάνω στους εργάτες

Θα τσακιστούν.

Σήμερ

Τραμπούκικη επίθεση του ΡΚΚ και των φίλων του στο Ρίζγκαρι

Στις 18 του Φλεβάρη, πάνω στις μέρες της συλλογικής υστερίας υπέρ του Οτσαλάν και του ΡΚΚ, μετά το τέλος μιας πορείας υπέρ του Οτσαλάν, μια ομάδα πρόσων μελών του Ρίζγκαρι υπό την καθοδήγηση του ΡΚΚ στην οδό Ιπποκράτους επιτέθηκε και έστειλε στο νοσοκομείο την εκπρόσωπο του Ρίζγκαρι στην Ελλάδα και τραυμάτισε και άλλους συντρόφους της.

Το Ρίζγκαρι εξέδωσε μια ανακοίνωση με την οποία κατηγορούσε τους υπεύθυνους της εναντίον του επίθεσης. Όταν μάθαμε γι' αυτήν την επίθεση ήρθαμε σε επαφή με την εκπρόσωπο του Ρίζγκαρι στην Ελλάδα, τη Χαζάλ Μπουλούτ, και συζητήσαμε μαζί της.

Θέλαμε να μάθουμε περισσότερα για το Ρίζγκαρι και για το είδος των αντιθέσεων που είχε αυτή η κουρδική οργάνωση με το ΡΚΚ. Θυμόμαστε ότι το Ρίζγκαρι είχε υποστεί πρώτο την πιο βάναυση επίθεση από το ΡΚΚ στο στρατόπεδο του Λαυρίου το 1986, ενώ ήταν πάλι εκείνο που πάνω του είχε ξεσπάσει η εκκαθαριστική επιχείρηση του ΡΚΚ το 1996.

Η εκπρόσωπος του Ρίζγκαρι μας έκανε μια παρουσίαση των θέσεων και της ιστορίας του Ρίζγκαρι.

Η γραμμή του Ρίζγκαρι (Απελευθερωτικό Κόμμα Κουρδιστάν - Ρίζγκαρι) γεννήθηκε γύρω στα 1969 και αποτέλεσε την πρώτη αυτόνομη πολιτική έκφραση των Κούρδων στο βόρειο Κουρδιστάν (Τουρκία). Ως τότε οι Κούρδοι δουλεύανε ενιαία μαζί με την τούρκικη αριστερά, ιδιαίτερα μέσα στο Εργατικό Κόμμα Τουρκίας. Τα ηγετικά στελέχη του Ρίζγκαρι έκαναν από τότε και συνεχίζουν να κάνουν στα τούρκικα αριστερά κόμματα κριτική για εθνικισμό και σοσιαλδομισμό. Συγκεκριμένα, τα κατηγορούν ότι δεν αναγνωρίζουν το δικαίωμα στους Κούρδους να έχουν το δικό τους ανεξάρτητο κράτος που να περιλαμβάνει και το τούρκικο Κουρδιστάν. Ακριβώς το σημείο αυτό ήταν το κεντρικό που οδήγησε σε οργανωτική και πολιτική ρήξη τα στελέχη που αργότερα δημιούργησαν το Ρίζγκαρι με όλους τους άλλους της τούρκικης αριστεράς. Αρχικά το Ρίζγκαρι συγκροτήθηκε σαν ένα πλατύ μέτωπο της κουρδικής αριστεράς στα 1976.

Στη συνέχεια, στα 1979, ξεπρόβαλε μέσα από τους κόλπους του ένας ξεχωριστός πολιτικός και ιδεολογικός ηγετικός πυρήνας που αποτέλεσε το Κομμουνιστικό Κόμμα του Κουρδιστάν και του οποίου το Ρίζγκαρι ήταν το ευρύ πολιτικό μέτωπο. Το KK Κουρδιστάν έχει σαν ιδεολογία

του το μαρξισμό-λενινισμό και παλεύει για ένα ενωμένο και δημοκρατικό Κουρδιστάν.

Στη διάρκεια της συνάντησης με την εκπρόσωπο του Ρίζγκαρι εμείς εκφράσαμε τη δικιά μας θέση, γνωστή στους αναγνώστες της N. Ανατολής, ότι κάτω από τις δοσμένες ιστορικές συνθήκες, τόσο τις διεθνείς όσο και τις εσωτερικές κοινωνικές, δεν είναι δυνατό να προκύψει ένα πολιτικά ανεξάρτητο Κουρδιστάν, ότι δηλαδή λείπει μια ενιαία κοινωνική ηγετική τάξη στο Κουρδιστάν τόσο ισχυρή, που θα μπορούσε να συγκρουστεί με όλους τους μεσανατολικούς εθνικισμούς και ταυτόχρονα να μη χρησιμοποιηθεί σαν εργαλείο από τον ιμπεριαλισμό, και κυρίως από το σοσιαλιμπεριαλισμό. Το λείπει δηλαδή και μια ισχυρή κοινωνική ηγετική τάξη και μια αντίστοιχη εργατική. Επίσης δεν έχει συγκροτηθεί ως τώρα στη ζωή μια ενιαία βάση οικονομικής ζωής ανάμεσα στα τέσσερα συστατικά (το τούρκικο, το ιρακινό, το συριακό και το ιρανικό) ενός μελλοντικού ενιαίου Κουρδιστάν.

Το Ρίζγκαρι δε συμμερίζεται καθόλου τέτοιες αναλύσεις και πιστεύει -όσο και να φαίνεται ουτοπική η πραγματοποίηση του- ότι μόνο ένα ανεξάρτητο και ενιαίο Κουρδιστάν θα κάνει υποφερτή τη ζωή των Κούρδων στην Τουρκία, το Ιράκ, το Ιράν και τη Συρία.

Από την πρώτη ματιά θα φαίνοταν δύσκολο να εξηγηθεί γιατί το Ρίζγκαρι ήρθε σε ρήξη με το ΡΚΚ. Σύγκρουση που, όπως είπαμε, δεν είναι ούτε τωρινή ούτε συγκυριακή.

Όμως η φυσιογνωμία του Ρίζγκαρι, όπως εκτέθηκε από την εκπρόσωπο του, εξηγούσε και τις πολιτικές και τις ιδεολογικές αιτίες της σύγκρουσης.

Καταρχήν το Ρίζγκαρι σαν κόμμα δοκίμασε να έρθει σε επαφή με τις κούρδικες μάζες στην Τουρκία κυρίως μέσα από πολιτικές διαδικασίες, μέσα δηλαδή από μακρόχρονη προπαγανδιστική και οργανωτική δουλειά, και ύστερα να αρχίσει ένοπλο αγώνα. Ήταν μάλιστα πολύ ισχυρό στο Ντιαρμπακίρ, όταν είδε το ΡΚΚ να εγκαθίσταται εκεί με πολύ μικρές δυνάμεις και να αναπτύσσεται ταχύτατα μέσα από έναν ένοπλο αγώνα που είχε βάση εξόρμησης τη Συρία.

Αυτή η ένοπλη φυσιογνωμία του ΡΚΚ, αν και πολιτικά αβαθής, τράβηξε γρήγορα τους καταπιεσμένους Κούρδους, ενώ όταν το ΡΚΚ δυνάμωσε συνδυάστηκε και με επιθέσεις βίας και στο Ρίζγκαρι και σε όλα τα άλλα κόμματα της τούρκικης και κούρδικης αριστεράς που δρού-

σαν σ' αυτές τις περιοχές.

Εκτιμώντας ότι κάτι τέτοιο θα ευνοούσε το τούρκικο καθεστώς, το Ρίζγκαρι δεν απάντησε στις επιθέσεις του ΡΚΚ, αλλά προχώρησε σε ιδεολογικο-πολιτική κριτική ενάντια του. Το Ρίζγκαρι δεν ακολούθησε μια πολιτική βίαιης απάντησης γιατί οι δημοκρατικές του αντιλήψεις το οδηγούν στο να αποφεύγει μια δολοφονική αντιπαράθεση στις πλάτες των μαζών. Σύμφωνα με την εκπρόσωπο του Ρίζγκαρι, αυτή είναι μια διαφορά του με την επαναστατική εξωκοινοβούλευτική αριστερά της Τουρκίας, που όλες της ανεξάρτετα οι οργανώσεις χρησιμοποιήσαν την ένοπλη βία για την λύση ιδεολογικοπολιτικών αντιθέσεων.

Για μας το σημείο που περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο εξηγεί το μένος του ΡΚΚ ενάντια στο Ρίζγκαρι είναι το εξής: Το Ρίζγκαρι αρνείται προγραμματικά να συνεργαστεί με κυβερνήσεις των σημερινών κρατών στα οποία εκτείνεται το Κουρδιστάν (Τουρκία, Ιράκ, Ιράν, Συρία), αφού το ανεξάρτητο Κουρδιστάν πρέπει να προκύψει από το διαμελισμό και των τεσσάρων αυτών κρατών.

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ ΤΟΥ ΡΚΚ ΣΤΟ ΡΙΖΓΚΑΡΙ

Αυτό σημαίνει ότι εξαιτίας και μόνο της ύπαρξης του Ρίζγκαρι το ΡΚΚ ξεσκεπάζεται σαν ασυνεπές εθνικά κόμμα των Κούρδων από τα “δεξιά”, αφού συμφιλώνεται ολότελα με τη Συρία ή το Ιράν, και από την άλλη ξεσκεπάζεται σαν ασυνεπές εθνικά κόμμα από τα “αριστερά”, δύταν συγκρούεται μετωπικά με τους Κούρδους του Ιράκ.

Για το Ρίζγκαρι το Δημοκρατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (Μπαρζανί) είναι ένα θετικό εθνικοαπελευθερωτικό κόμμα των Κούρδων και πρέπει να αναπτύσσονται σχέσεις μαζί του. Για το ΡΚΚ όμως ο Μπαρζανί είναι ο κύριος εχθρός σαν δυτικόφιλο-αμερικανόφιλο κόμμα. Είναι χαρακτηριστικό, για παράδειγμα, το ότι στην Ελλάδα το Ρίζγκαρι δουλεύει πολιτικά μέσα σε όλους τους Κούρδους πρόσφυγες, που μάλιστα η αριθμητικά ισχυρότερη τάση τους είναι εκείνη του Ιράκ και του Δημοκρατικού Κόμματος του Κουρδιστάν.

Για λόγους που καταλαβαίνουν όλοι οι αναγνώστες της N. Ανατολής, οι έλληνες εθνικιστές έχουν πνίξει αυτή την πραγματικότητα και εμφανίζουν αποκλειστικά το ΡΚΚ σαν το κυρίαρχο κουρδικό κόμμα στην Ελλάδα. Επίσης είναι χαρακτηριστικό ότι, ενώ τα μέλη του ΡΚΚ παίρ-

νουν άσυλο στην Ελλάδα εδώ και δέκα χρόνια, κανένα μέλος του Ρίζγκαρι δεν έχει πάρει.

Είναι για τους ίδιους λόγους ελάχιστα γνωστό ότι το ΡΚΚ αποστρέφεται έναν πολύ μαζικό χώρο που ενώνει διαφορετικές πολιτικές τάσεις των Κούρδων κάθε προέλευσης που ζουν στην Ελλάδα και έλληνες φίλους του, την Ελληνοκουρδική Ένωση Φιλίας, (εκδίδει το περιοδικό “Κουρδιστάν Πρεσ”).

Στην πραγματικότητα το ΡΚΚ κάνει μια σκέτη αντιτούρκικη πολιτική, ενώ το Ρίζγκαρι μια πολιτική ενότητας όλων των τάσεων του κουρδικού εθνικού αγώνα σε όλο το έδαφος του Κουρδιστάν. Το Ρίζγκαρι δε θεωρεί ωστόσο ότι στ' αλήθεια η πρεσσίδια του ΡΚΚ κάνει πραγματικά αντιτούρκικη πολιτική, αφού έχει παραιτηθεί τα τελευταία χρόνια ακόμα και από το στόχο της ανεξαρτησίας του τούρκικου Κουρδιστάν.

Θα προπούσε λοιπόν εύκολα να περιμένει κανείς από τα παραπάνω, δηλαδή τόσο από τις πολιτικές θέσεις όσο και από το στιλ δουλειάς του, ότι το Ρίζγκαρι θα συνέχιζε και σήμερα να δέχεται χτυπήματα από το ΡΚΚ.

Το ΡΚΚ αυτή τη φορά χτύπησε με κάπως καλυμμένο τρόπο, δηλαδή μέσω μιας διάσπασης που

ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΕΝΩΜΕΝΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ (ΡΚΚ, ΜΛΚΡ, ΤΚΡ-(ΜΛ), ΤΚΡ kivilcim, Devrimci Sol, TDP, DHP)

Εμείς ως Επιτροπή Βαλκανίων της Πλατφόρμας Ενωμένων Επαναστατικών Δυνάμεων, που έχουμε υπογράψει κάτω, σύμφωνα με τις κεντρικές αποφάσεις των οργανώσεών μας:

1. Στην Ελλάδα αναγνωρ

